GAZETA SF 44

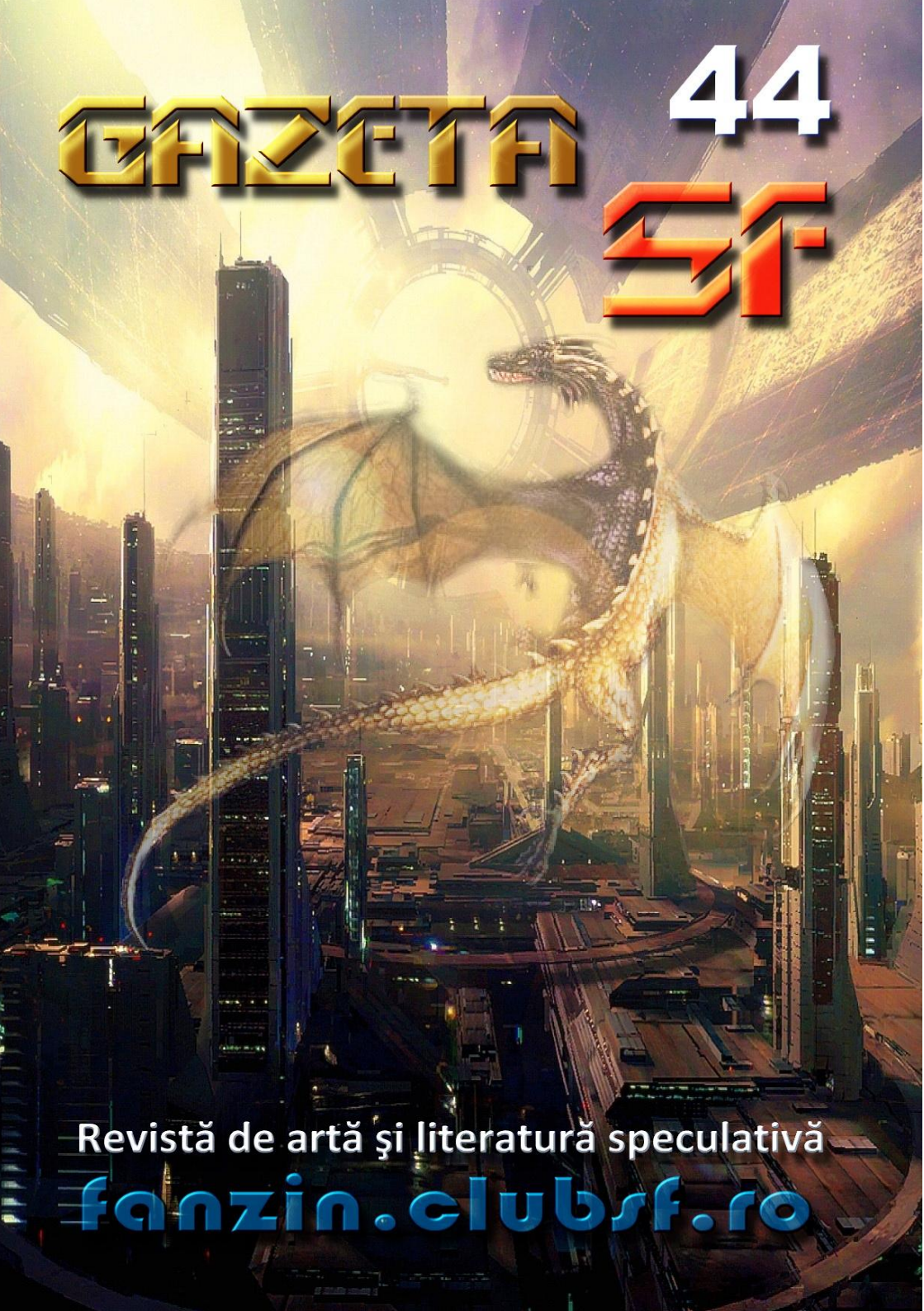

Revistă de artă şi literatură speculativă

fanzin.clubsf.ro

Gazeta SF nr.**44**/ noiembrie 2014

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru Ioan DESPINA

Redactor şef-adjunct: Alexandru LAMBA

Redactia : Mircea NANU-MUNTEAN,

Bogdan S. POPESCU,

Sorin TRASCU,

Mihaela MARCU,

Marcel GHERMAN,

Teodora MATEI

Contribuții grafice: John DOBRO

Editor / Director George SAUCIUC

SUMAR

Editorial

Un moment de sinceritate (de Alexandru Lamba)

Povestiri

Vis etern (de Bianca Alexandra Horbovanu)

Mare (Cornelia Murariu)

Liniştea (de Cătălin Lupu)

Mainstream

Întâlnirea (de Alexandru Dan)

Traducere

Povestea şarpelui (Leonid Andreyev)

Foileton

Multivers I (Marcel Gherman)

Republica VII (de Florin Purluca)

Eseu

Marte – între un roman şi o povestire
(de Alexandru Lamba)

Cinema SF

Existenz (de Marcel Gherman)

Autorul îşi prezintă cartea

Vraciul de pe norul interior (de Lucian Dragos Bogdan)

Recenzie

„XENOS – contact între civilizații” antologie (de Teodora Matei)

Bandă desenată

Subtilitate (de Alexandru Lamba)

Artă imaginară

Coperte potrivite III (de John Dobro)

Cărţi proaspete, autori autohtoni (VI)

EDITORIAL

Un moment de sinceritate

(de Alexandru Lamba)

Galopând printre editorialele revistelor online de SF&F, e imposibil să nu remarci o anumită trăsătură comună, cu mici excepții, aproape tuturor, indiferent de subiectul pe care îl atacă. Dacă vei face exercițiul – deloc complicat de altfel – de a identifica persoana țintă a acestor texte, vei observa că ea nu este excelența sa cititorul, ci dimpotrivă, tot bietul scriitor. Tot lui (mai bine zis, mai ales lui) îi voi vorbi şi eu în cele ce urmează.

De ce țin editorii şi redactorii revistelor online să se adreseze cu precădere scriitorilor şi nu cititorilor, cred că nu e greu de ghicit. Trist, dar adevărat, am s-o spun totuşi: majoritatea cititorilor revistelor online sunt cei care şi scriu prin ele. Mici „găşti" de oameni pasionați care, din când în când, scot la lumină câte un text pe care-l împărtăşesc şi celorlalți. Cam asta este, trebuie să o recunoaştem, comunitatea revistelor online. Bineînțeles, găştile nu sunt nici strict delimitate nici constante, cercurile olimpice dându-ne cea mai bună reprezentare vizuală asupra sferelor de influență ale revistelor. Majoritatea celor care scriu nu se rezumă la o revistă, ci-şi încearcă norocul mai peste tot, confruntându-se gradual cu editori sau redactori tot mai exigenți, în speranța că, poate, la un moment dat, dacă scriu suficient de mult şi suficient de bine, vor atrage atenția unei edituri – sau măcar vor avea un CV suficient de consistent încât să le dea curaj să o abordeze ei înşişi.

Acest pas pare să fie cel mai dificil, iar motivul nu e greu de intuit. Publicarea unor texte online implică costuri minime, rezumându-se în multe cazuri la închirierea unui domeniu plus

găzduirea aferentă, în timp ce editarea unei cărți este o treabă mult mai laborioasă şi, aşadar, mult mai scumpă. O editură nu va scoate niciodată o carte dacă nu crede în posibilitatea de a scoate un profit, fie el şi minim. Revistele online sunt, în mare măsură, rezultatul lucrului benevol atât al autorului cât şi al redacției, deci problemele se pun cu totul altfel. Pentru ca o editură să poată funcționa, ea are nevoie să vândă. Pentru că, în cazul în care nu ați prea deschis televizorul în ultimii ani, dați-mi mie voie să vă spun: trăim într-o țară capitalistă! De aceea editorii sunt foarte exigenți când vine vorba de publicat cărți pe banii editurii. Textele trebuie să fie nu doar foarte bune, ci şi vandabile. Autorii înşişi trebuie să fie măcar puțin cunoscuți pentru a li se da o şansă. Există, bineînțeles, şi edituri care pun problema altfel. Pe acestea nu le interesează dacă o anume carte se va vinde sau dacă-şi aduc lor însele un prejudiciu de imagine publicând texte de calitate îndoielnică, deoarece activitatea lor de editare este pre-remunerată de autor. Asemenea edituri îți vor publica orice, oricând, pe banii tăi. Poate te vor şi lăuda puțin, spunându-ți apoi că o carte atât de bună merită un tiraj de măcar cinci sute de exemplare, ce-i aia o sută?, apoi îți vor lua banii, îți vor imprima textul aşa cum li l-ai dat, fără pic de corectură, şi-ți vor pune în brațe o cutie cu cărți. De-aici descurcă-te! Crezi că te poți descurca? Vrei să mergi pe drumul acela? Oare satisfacerea orgoliului personal de a avea numele asociat unui ISBN este atât de importantă încât să merite prețul plătit? Haideți să spunem lucrurilor pe nume, în acest caz recunoaşterea este fix zero. Ai plătit tu pentru tine, nimeni altcineva n-a zis că ar fi ceva de capul cărții aceleia. E un fel de self publishing, dar ceva mai scump şi mai greoi şi care nici nu îți oferă prezență la raft în câteva librării virtuale, posibilitatea de a primi recenzii, varianta print on demand şi altele, ci doar o cutie de cărți.

Şi-atunci ce rămâne de făcut? Păi… în primul rând să ne ajutăm unii pe alții! Asta cred că e cel mai important. Remarc în ultima vreme o scădere a interesului general pentru literatura speculativă din revistele online. Contoarele de vizualizări – chiar şi aşa înşelătore cum sunt – arată numere din ce în ce mai mici, iar

comentariile sunt pe cale de dispariție. Cum să sperăm că vreodată vom atrage atenția unui redactor serios dacă noi între noi nu ne ajutăm? Nu citim prozele celorlalți, nu le facem publicitate, nu le dăm nici măcar un sfat…

Românaşi fiind, ne-am obişnuit – şi iată că ajung şi la secțiunea de lamentări şi truisme – să aşteptăm mereu schimbarea dinafară. Lumea nu citeşte, domnule! Editorii serioşi nu sunt interesați! Nu te bagă nimeni în seamă! Alții sunt mereu de vină, noi am făcut ce a depins de noi.

Poate că, în ceea ce te priveşte, aşa o fi. Ai scris, te-ai promovat, ce mai poți face? Dar pe cel de lângă tine l-ai ajutat în vreun fel? Atunci… el de ce să te ajute pe tine? Mi-aduc aminte de parabola aceea genială a raiului şi iadului materializate prin aceeaşi masă îmbelşugată şi aceleaşi beţişoare prea lungi pentru a te putea folosi de ele ca să mănânci. Cum de cei din rai se ghiftuiau iar cei din iad se chirceau de foame? Ați prins ideea, nu-i aşa?

Există totuşi câțiva care, din bunăvoință şi din pasiune, ajută comunitatea, scriind critici povestirilor care apar online. Nu cred că trebuie să-i numesc, sunt acei oameni minunați care țin rubrici permanente, tot în aceste reviste sau pe blogurile personale, pe care le aşteptăm ca pe pâinea caldă şi le devorăm de-ndată ce apar. Haideți să-ncercăm să le urmăm, uşor-uşor, exemplul.

Este un moment greu pentru comunitatea SF din România, căci unul dintre cei mai înfocați susținători ai ei a părăsit această lume. Moshul SF nu se mai află printre noi, fie-i țărâna uşoară! Să strângem rândurile, noi cei care am rămas.

POVESTIRI

Vis etern

(de Bianca Alexandra Horbovanu)

I

Ploua: tuna şi fulgera în repetate rânduri.

Prin perdeaua de apă se zărea un conac boieresc, situat undeva în Transilvania, pe la începutul secolului al XX-lea. La etaj se închise o fereastră: cea de la camera domnişoarei Ana Adelina Eliza.

Înăuntru domnea o atmosferă caldă, iar lumânările dădeau o lumină jucăuşă, dar instabilă. Eliza se aşeză un moment în faţa măsuţei cu oglindă. Zâmbi şi începu să-şi desprindă părul, apoi să-l pieptene.

Se gândea că a avut o seară minunată. Tatăl ei, domnul Darius, îi invitase la cină pe partenerul său de negustorii, domnul Raul, dar şi pe fiul acestuia, tânărul Radu Gabriel Alexandru. Alături de Raul, Darius făcea afaceri prospere, cu stâne, cirezi şi livezi. Cu toate acestea, cei doi erau buni prieteni, iar afacerile poate că erau doar o urmare. Cei doi mai aveau în comun faptul că îşi pierduseră soţiile la puţin timp după ce li s-au născut copiii... Din aceste motive, Eliza îi stima mult.

Pe de altă parte, fata îl găsea pe Gabriel de-a dreptul fermecător. Profita de orice moment în preajma lui pentru a-l privi, pentru a-i asculta glasul şi pentru a-i simţi mirosul îmbietor. Gabriel era un tânăr inteligent şi muncitor, bine educat, de douăzeci şi unu de ani. Era înalt, cu părul negru crescut până peste urechi, figura masculină, cu trăsături fine şi bine conturate în acelaşi timp. De asemenea, tânărul avea o musculatură frumos conturată, care dădea impresia că priveai un sportiv înrăit. Eliza

se pierdea în ochii lui verzui şi se topea după zâmbetul lui misterios.

De altfel, Gabriel zâmbea mai mereu în preajma ei, deoarece o găsea de o frumusețe pură… răpitoare. Eliza avea optsprezece ani şi era o ființă subțirică, dar armonios conturată, cu o voce dulce şi o privire inocentă. Părul blond închis îi era crescut până la şolduri şi, chiar dacă natural era drept, îi plăcea să îşi facă bucle lejere şi să-şi prindă doar o parte din el, pentru ca restul să-i cadă peste umeri. Albastrul deschis din ochii ei îl lăsa pe Gabriel visător… Atunci zâmbea, iar asta se repeta deseori.

Eliza era pierdută în amintirea lui. Şi-l imagina acolo, lângă ea. Dar a fost de-a dreptul surprinsă, în intimitatea gândurilor ei, când se deschise uşa camerei şi îşi văzu sora intrând. Liliana era cu un an mai mare decât Eliza, avea ochii căprui şi hotărâți, şi-i plăcea să-şi poarte părul negru liber. Frumusețea şi eleganța ei erau izbitoare. Prezența ei avea un impact deosebit, indiferent de locul în care se afla. Acum stătea cu o mână pe uşă, cu şoldul îndoit şi-şi focalizase privirea pe sora mai mică, care în urmă cu câteva momente uită că cinase şi Liliana cu ei.

— Pot să ştiu şi eu de ce nu ai auzit când am bătut la uşă?

Liliana vorbea atât de înțepător, încât Eliza răspunse instantaneu:

— Iartă-mă!

— Lasă, nu contează! o întrerupse Liliana. Eu am venit să-ți spun să te gândeşti din seara asta cu ce te îmbraci mâine. Mergem cu tata să călărim. Apoi el va pleca cu Raul la una dintre stâne, iar pe noi ne va conduce Radu înapoi acasă.

— Da? De unde ştii?

— Da… Liliana dădu ochii peste cap, înțelegând unde bătea Eliza. De la tata ştiu. Am fost la el să-l rog să cheme mâine croitoreasa până la noi, dar va trebui să mai aştept o zi. Odihneşte-te! Noapte bună!

— Noapte bună! Mulțumesc pentru că m-ai anunțat…

Însă uşa se trânti imediat după ce termină Eliza vorba. Fata rămase cu ochii ațintiți spre aceasta, pierdută din nou după imaginea tânărului.

După ce se băgă în pat, Eliza îşi aruncă ochii pe fereastră. Văzu o stea căzătoare şi sări ca friptă: „Oh, Doamne, îmi doresc să fiu cu Gabriel şi să ne iubim până la capătul zilelor noastre!”. Apoi închise ochii şi alunecă într-un somn profund.

II

A doua zi, planul fuse pus în aplicare. După câteva ore de călărit, Darius şi Raul decise că era timpul să plece la stână. Aşa cum a rămas stabilit, Gabriel fu cel care le conduse pe fete. Pe drum, Liliana găsi momentul cel mai potrivit pentru a-şi afla propriile interese:

— Radu, spune-mi ce mai face unchiul tău, Octavian?

— A început să-şi construiască un conac la vreo douăzeci de kilometri depărtare de al nostru. De îndată ce va fi gata, se va muta acolo.

— Deci, se pregăteşte să se aşeze la casa lui, interpretă imediat Liliana.

— Exact.

Gabriel făcu o pauză, după care urmă:

— Ce pretinzi de la unchiul meu, Liliana?

— Eu? Nu am nici o intenție rea. Eu vă văd pe voi ca pe nişte membri ai familiei. Este normal să mă interesez de soarta voastră. Nu ți se pare, Ana?

— Da, este normal să ne preocupăm de soarta celor care ne interesează, răspunse Eliza, evitând să-şi întâlnească privirea cu cea a tânărului.

Un tunet prevesti ploaia zgomotos.

— Ah, plouă din nou! se deranjă Liliana.

Eliza zâmbi, apoi răspunse entuziasmată:

— Mie îmi place ploaia! Aerul de după este minunat! În plus, mă simt mai inspirată în cântecele mele la pian!

— Şi mie îmi place ploaia! Îmi place să pictez când plouă, iar privirea lui Gabriel căzu pe Eliza ca pe o muză. În plus, este foarte bine pentru pământ.

Ajunşi la conacul fetelor, Gabriel fu invitat înăuntru de acestea şi acceptă încântat. În timp ce Eliza cânta la pian, Gabriel o asculta şi o privea vrăjit, iar Liliana apăru şi dispăru de mai multe ori, schimbând câteva ținute.

După lăsarea nopții, ploaia se înteți. Darius şi Raul ajunsese udați până la piele. După ce s-au uscat puțin, Raul consideră că este timpul să plece.

— Vă rog, rămâneți peste noapte! Nu plecați pe furtuna asta! replică Darius.

— Da, rămâneți, îi rugă şi Eliza, nu vreau să pățiți ceva pe drum.

— Mulțumim, dar eu şi Radu trebuie să plecăm. Vom fi bine, nu vă faceți griji, răspundea liniştit Raul.

Înainte de plecare, când în cameră au rămas doar Eliza şi Gabriel, aceasta se apropie timid:

— Gabriel, vă rog, aveți grijă! Vreau să ajungeți cu bine acasă.

— Eliza, draga mea Eliza! Vom ajunge cu bine, îi spuse el cu voce caldă, apoi o strânse la piept şi îi sărută fruntea.

Ar fi vrut să-i spună mai mult, ceea ce simțea pentru ea, căci era evident că ea îi va răspunde. Dar se auzi uşa, iar ei se îndepărtară rapid.

— Mergem? se auzi vocea lui Raul.

— Da, tată, să mergem.

După ce s-a învârtit mult prin încăperea sa, Eliza s-a băgat în pat. Dar, la puțin timp după ce a adormit, s-a trezit, speriată, cu un sentiment de frică pe care nu-l mai avusese niciodată în viața ei.

Pentru că nu mai putu să adoarmă, în zori era gata aranjată şi coborî în salon. Spre uimirea sa, acolo îşi găsi tatăl, fumând dintr-un trabuc.

— Bună dimineața, tată! S-a întâmplat ceva? De ce eşti treaz aşa devreme?

— S-a întâmplat, fata mea. Sunt îngrijorat pentru Raul şi fiul său. Am trimis deja pe cineva să verifice dacă sunt bine. Sunt îngrijorat pentru că Raul mi-a promis că, de cum se crapă de zi, va trimite un om la noi. Şi…

— Nu a ajuns nimeni încă…

— Sper să se întâlnească pe drum.

— Ar fi bine, aprobă Eliza.

După trei sferturi de ceas, apăru în salon şi Liliana.

— Bună dimineața! Ce e cu fețele astea? Ce ați pățit?

— Noi, nimic, fata mea. Dar nu ştim nimic de Raul.

— Sau de Radu, replică rapid Liliana. Şi, ați trimis pe cineva la ei?

— Da. Sper să avem veşti cât mai repede.

— Şi eu… interveni preocupată Eliza.

— Normal, cu toții sperăm, răspunse ironică Liliana. Nu luăm micul dejun? Tată, îți amintesc că astăzi trebuie să vină şi croitoreasa pe la noi.

— O să vină; să vină! se răsti Darius. Dar ție chiar nu-ți pasă deloc?

— Tată, tată, iartă-mă! se milogi Liliana. Nu am vrut să jignesc pe nimeni! Am vrut doar să vă răpesc un minut gândul de la probleme! M-am gândit la binele vostru, tată!

— Iartă-mă, fata mea! Doar că sunt preocupat. N-am chef de mofturi, de capricii…

— Înțeleg, dar mi-ai promis…

— Liliana! strigă Eliza. Ce se întâmplă cu tine? Cum poți fi atât de egoistă?

— Ana, încetează! interveni tatăl. Nu-ți jigni sora!

— Tată, eu o înțeleg, comentă Liliana. E îngrijorată… pentru Radu.

— Şi pentru Raul şi, e firesc, se apără Eliza.

— Da, e firesc, dar trebuie să ne păstrăm calmul, încercă să aplaneze conflictele Darius.

— Stăpâne, stăpâne! se auzi de afară.

— Ce e? Spune!

— Au dispărut!

— Cum? Cine?

— Domnul Raul şi fiul său.

— Cum au dispărut? se panică Darius.

— Trăsura a fost găsită la jumătatea drumului, răsturnată, iar ei nu au ajuns la moşie. Nu sunt de găsit!

— Nu, nu se poate!

— Legiuitorii bănuiesc că este vorba despre un jaf.

— Doamne, ce s-a ales de ei? se întrebă pentru sine Darius.

Liliana era uimită, iar Eliza avea ochii în lacrimi şi îşi repeta: „Nu, nu. Gabriel trebuie să fie bine. Aşa mi-a promis, că va fi bine. Trebuie să apară! Gabriel, unde eşti?”.

III

Au trecut doi ani de atunci. Situația aici s-a schimbat radical: Darius a devenit dur şi posesiv, obsedat de ideea de a nu-şi pierde şi fiicele. Probabil, dacă Raul l-a ajutat când i-a murit soția, de data asta fetele reprezentau singurul sprijin.

Liliana acceptă această situație, pentru că îi era convenabilă. Câtă vreme ea era fata cea bună şi cuminte, tatăl îi făcea toate poftele şi chiar o alegea pe ea pentru a se sfătui în afaceri. Însă, Liliana, neinteresată de ele, îl trimitea deseori la Octavian. El rămăsese proprietarul de drept al tuturor bunurilor lui Raul. De altfel, Liliana încerca cu orice ocazie să-l pună pe Octavian într-o lumină bună în fața tatălui ei. Octavian, pe de altă parte, prins de farmecul Lilianei, încerca să facă totul pentru a se căsători cu ea, diferența de vârstă fiind, după el, acceptabilă: cam de treisprezece ani.

Eliza s-a înstrăinat de toate. Din dulce, a devenit rece. Cântecele blânde pe care le cânta erau stinse, uneori grave. Rochiile, pe care înainte le alegea cu entuziasm, le purta cu indiferență, fără a se mai bucura de ele. S-a schimbat şi relația ei cu familia. Era săturată de atitudinea tatălui, care încerca să le controleze programul, astfel încât „să fie mereu în siguranță”. Pe Liliana o mustra mereu pentru că profita de starea în care se afla tatăl lor. Pe Octavian, devenit partenerul lui Darius, îl vedea ca pe

un intrus. Înainte aveau legături slabe, iar acum venea o dată la câteva zile să cineze cu ei.

Asta era ceea ce se vedea la exterior, căci sufletul ei era devastat. Simțea totul ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Dar, în acelaşi timp, i se părea că a trecut o eternitate de când nu l-a văzut. Îl simțea, în adâncul sufletului, cu ea, dar îi şi ducea dorul. Îl voia lângă ea, voia să-l privească, să-l atingă, să-l asculte...

Se simțea ca şi cum soarele şi-a pierdut strălucirea şi nu o mai putea încălzi, iar luna îi rămase singurul sfetnic. Fiecare stea în parte reprezenta acum câte o dorință, arzătoare, vie, de demult, dar îndepărtată şi imposibil de atins.

Privindu-le, noaptea plângea cu disperare, într-un amalgam de regret, dragoste, speranță, iluzii, dor şi deznădejde. Se simțea singură şi abandonată, dar nu putea învinovăți pe nimeni. Tatăl îşi dădea toată silința pentru a fi alături de ea, dar nu conştientiza prin ce trecea şi o sufoca. Liliana ar fi ascultat-o, dar şi fără vorbe a înțeles. Însă nu a ştiut ce să-i spună ca să o aline, doar că „dragostea trebuie ocolită, căci până la urmă te va răni"; imaginea tânărului era acum o „amintire", pe care trebuia să o uite, pentru a fi fericită. Dar pe Eliza o răneau aceste vorbe. Cum putea ea să-l uite pe Gabriel, când era atât de prezent în inima ei? Şi cum l-ar fi putut trăda? Era singura dragoste pe care o ştia şi de care nu vroia să se desprindă. Simțea că avea o legătură cu Gabriel şi nu înțelegea de ce nu putea să o îngroape...

Suferea. Suferea în tăcere şi solitudine. Nu avea la cine să apeleze, dar nici nu dorea să se expună cuiva, de parcă păzea un secret... Prefera să stea singură, cu gândurile şi durerile ei, decât să iasă în societate şi să încerce să se prefacă. La urma urmei, nici nu prea îi ieşea. În fața lumii apărea rece şi distantă, de neatins, ca o umbră. De fapt, aşa şi era: închisă în sine. Îi era frică să se mai apropie de oameni, din pricina temerii de a nu-i pierde. Oricum, nu era pregătită pentru aşa ceva, de vreme ce nu putuse să treacă peste pierderea lui Gabriel.

Dar, într-o seară, după lăsarea întunericului, pe când aştepta să fie chemată la cină, Eliza a avut parte de surpriza vieții ei: de pe geam zări se un tânăr pe drum, care se opri în dreptul casei ei. Apoi, el ridică privirea spre fereastra ei. Eliza îşi putea auzi şi simți inima, ce avea forța să-i sară din piept oricând, căci era chiar el, era Gabriel! Când li se întâlniră privirile, el strigă îmbătat de emoție:

— Eliza, să nu te sperii!

Apoi, el se ridică şi zbură până la geamul ei şi se opri pe pervaz. Fata era înghețată de valul de emoții pe care le simțea. Ochii îi erau înlăcrimați, buzele îi zâmbeau, iar sprâncenele îi erau încruntate.

— Eliza, nu te speria! Te rog, dă-mi permisiunea să intru!

— Cum...? Cum se poate? întrebă derutată fata.

— Nu te speria! Sunt tot eu, Gabriel!

— Vino! Vino să te văd!

Atunci, băiatul dădu uşor perdeaua la o parte şi se lăsă pe podea. Făcu un pas înainte şi o privi cu duioşie. Emoționată, fata îi sări în brațe. El o primi, îmbătat de fericire, şi o strânse la piept. Din această poziție, fata grăi temătoare:

— A trecut atâta timp... Credeam că n-am să te mai văd vreodată... Să nu mai pleci...

Apoi, ea îl îndepărtă brusc:

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi! Cum se poate? Eşti atât de rece...

— Am murit şi am primit viață din nou, răspunse el timid şi rar.

— Cum? îşi încruntă din nou sprâncenele ea, cu răsuflarea tăiată.

— O altfel de viață. Eliza, spuse el, trăgând aer în piept, acum sunt vampir.

IV

Fetei i se tăie respirația.

— Cum? Ce tot spui tu acolo?

— Eliza, dacă am lipsit atâta timp, este pentru că am vrut să vă protejez. Am învățat cum să-mi controlez abilitățile, m-am cunoscut, pentru a putea să vă ofer siguranță atunci când sunteți cu mine, explica el, cu o arzătoare dorință de a fi acceptat.

— Explică-mi! Ce s-a întâmplat? spuse ea printre lacrimi.

— Vreau să vă zic asta tuturor. Voi ieşi pe geam şi voi bate la uşă. Nu se cuvine să intru aşa în camera ta.

— Gabriel, să vii de grabă! Să nu dispari din noi, te rog!

— Nu o voi face. Promit!

Nici nu a ajuns fata jos, căci Darius deschise uşa, urlând:

— Vai de mine! Ce minune! Intră, intră fiule! exclama entuziasmat Darius. Ana! Liliana! Veniți repede! Radu e aici! Radu e aici! şi îl îmbrățişă puternic.

Coborând, Liliana rămase uimită pe scări:

— Radu... Bine ai venit! spuse zâmbind.

Pentru a nu trezi suspiciuni, Gabriel îmbrățişă iarăşi pe Eliza, care încă nu se oprise din plâns.

— Darius, Liliana, Eliza, urmă Gabriel, mă bucur nespus să vă revăd! Vă mulțumesc pentru această întâmpinare!

— Cum să nu, fiule! Haide, intră în salon! Simte-te ca acasă! îl îndruma Darius.

— Mulțumesc! primi tânărul.

După ce se aşezară, Darius porni dialogul:

— Dar... Raul? Va veni?

— Tata... nu... regret! şi Gabriel lăsă capul în jos, cu subînțeles.

Darius bufni în plâns inevitabil, îndrăznind să întrebe:

— Ce s-a întâmplat cu voi, Radu? Povesteşte-ne!

Cu tristețe şi o profundă durere pe chip şi în glas, Gabriel începu:

— În acea noapte, ploaia a devenit din ce în ce mai puternică. Furtuna ne-a îngreunat drumul. La un moment dat, am auzit calul; era foarte speriat... Trăsura s-a oprit şi am auzit paşi, apoi s-a zgâlțânat, exact ca atunci când sare cineva pe ea, pentru că exact asta se şi întâmplase. Birjarul a răcnit cu toate forțele, după care, brusc, s-a oprit. Mi-am privit tatăl şi am înțeles că eram în pericol. Am vrut să cobor, dar tata m-a împins înapoi, spunându-mi hotărât că el va ieşi primul. Regret enorm că nu am îndrăznit să-l contrazic! Gabriel lăsă capul în jos şi cu greu reuşi să-şi stăpânească lacrimile, în timp ce Eliza îl privea insistent, cu regret. Apoi, urmă Gabriel, tata a ieşit şi l-am auzit strigând: „Cine eşti tu?”; răspunsul a fost dat de o voce dură şi sigură: „Ultima ființă pe care o vei vedea.”.

— Vai de mine! interveni Liliana uimită.

— Asta am auzit, asta vă reproduc...

— Te credem, fiule, spuse Darius, însă este un şoc şi pentru noi să auzim aceste grozăvii. Dar continuă! Ce s-a întâmplat?

— Am coborât imediat din trăsură, însă ce am văzut m-a cutremurat... Acel individ... înalt şi bine făcut... îmbrăcat în negru...

— Ca şi tine în seara asta, remarcă timidă Liliana...

Gabriel continuă să vorbească clar şi apăsat:

— Acel individ tocmai sărise la gâtul tatălui mei şi, deşi nu-mi venea să cred, trebuia să mă gândesc la posibilitatea că era... un vampir, pentru că totul se lega...

După, continuă cu acelaşi ton pe care începuse:

— I-am strigat să înceteze, să-l lase şi să mă ia pe mine! În acel moment s-a oprit, şi-a scos colţii din gâtul tatălui meu şi şi-a îndreptat privirea către mine; a zâmbit viclean şi triumfător, apoi a început din nou să soarbă cu lăcomie din prada lui. M-am enervat din pricina sadismului cu care fusesem trataţi, atât eu, cât şi tatăl meu. Am apucat un băţ de pe marginea drumului şi l-am lovit cu toată puterea. Deşi l-am rănit, nu l-am pus la pământ, dar l-a scăpat pe tata din braţe. Nu voi uita niciodată felul în care m-a privit, în care a mârâit şi cum m-a apucat de guler, strigându-mi: „Prostule! Nu vezi că-i mort deja? Nu mai ai cum să-l salvezi! Cu toate astea îndrăzneşti să mă ataci! Hmm, ai mult curaj, băiete! Te admir pentru asta. Nu am mai avut un tovarăş de ceva vreme, iar tu nu eşti de lepădat. Hai să cădem la o înţelegere: eu te cruţ, ba chiar îţi fac un dar: îţi ofer veşnicie pe Pământ, forţă mult mai mare decât a unui om, miros, auz, mult mai dezvoltate decât ale unui om şi posibilitatea de a fi stăpân în noapte. Iar în schimb, tu vei fi progenitura mea, vei fi fiul meu, îmi vei ţine de urât, pentru că trebuie să ştii, vampirii sunt singuratici în general, iar singurătatea te omoară! Încetul cu încetul! Oricum, te voi învăţa tot ce trebuie să ştii ca să fii un bun vampir şi să poţi supravieţui mult timp de acum în colo, cu sau fără mine”. Mi-am spus, „Bun, ce mă fac? Dacă răspuns nu, mă omoară, dar dacă răspund da, îmi iau adio de la căldura soarelui şi îmbrăţişez răcoarea nopţii, pe care oricum o iubesc, şi trăiesc veşnic”. Aşa că am spus „da, vreau” şi m-a muşcat, apoi mi-a dat

din sângele lui, apoi, când m-a muşcat a doua oară, a eliberat în mine o substanță, precum învenineaza şarpele. După douăzeci şi patru de ore eram vampir.

— Ce ai simțit? Întrebă Eliza.

— Dureri, dureri îngrozitoare... pentru că sângele meu se combina cu al lui şi cu acel venin specific. Muream şi înviam acelaşi timp...

— Unde te-a dus? interveni Darius. Ce ți-a mai făcut?

— M-a dus la el acasă, un conac frumos, mobilat şi aranjat cu un rafinament deosebit. M-am trezit într-o încăpere fără ferestre, uşa fiind în capătul unor scări; am înțeles atunci că eram la subsol. Am îndrăznit să ies şi am fost surprins de reacția lui. Mi-a zâmbit şi mi-a zis râzând: „O, te-ai trezit! Bine că ai reuşit să treci de noaptea asta! Haide, vino cu mine! Aici locuiesc eu de 300 de ani, iar de acum este şi casa ta". Eram foarte derutat şi simțeam o sete nebună. Nu înțelegeam cum am ajuns acolo şi nu îndrăzneam să-i adresez niciun cuvânt. Mi-a spus: „Te văd crispat. Vreau să înțelegi că de acum eu sunt familia ta. Bea paharul ăsta de sânge; trebuie să fii lihnit. Hai să începem să ne cunoaştem!". Creatorul meu se numeşte Ioan şi timp de doi ani mi-a fost ca un adevărat părinte. M-a învățat să vânez, să nu risipesc sânge, să respect hrana pe care o primesc; m-a învățat să lupt şi să mă apăr şi, un lucru foarte important, m-a învățat să mă controlez şi să mă stăpânesc, astfel încât să pot sta în preajma oamenilor, fără a vă pune în pericol. De asemenea, m-am cunoscut pe mine cel nou; au fost ceva schimbări, ce-i drept. Acum sunt mai puternic, mai rapid şi am simțurile mult mai fine.

După câteva momente de linişte, Gabriel continuă:

— Nu pot intra într-o casă de om decât dacă sunt invitat. Deci, dacă vă simțiți în pericol, tot ce trebuie să faceți este să vă retrageți invitația.

— Nu, Radu, în nici un caz nu te dăm afară! Sări Darius. Tu eşti ca fiul meu, doar ştii asta! Iar dacă după atâtea prin câte ai

trecut şi după atâta timp ai venit la noi, înseamnă că însemnăm ceva pentru tine.

— Aşa este, Darius, aprobă Gabriel, privind spre Eliza.

— Dar ce s-a întâmplat cu Ioan? întrebă Darius curios.

— O, Ioan este acasă. I-am povestit despre voi şi mi-a dat permisiunea să mă întorc. Dar dacă sunt în pericol, el simte imediat. Şi invers. Am convenit că vom veni de îndată unul după celălalt.

— Deci aveți grijă unul de altul, afirmă Liliana.

— Categoric; şi aşa va fi mereu.

— Dar l-ai iertat... pentru că ți-a ucis tatăl?

— Liliana, asta mă va durea mereu. Dar l-am iertat... S-a hrănit cu el pentru a supraviețui. Eu înțeleg asta acum... Şi eu am ucis pentru a mă hrăni...

Eliza se cutremură. Cum se putea? Bărbatul pe care îl iubeşti, care simți că te ocroteşte, să ucidă? Da, clar îl iubea. Da, el a ucis şi o va mai face, pentru că era condamnat să o facă. Şi era pentru eternitate... Ah, ce durea! Dar se uita la el: mai frumos ca niciodată, stând în fața sa, după atâta timp... Clar îi venea să-i sară în brațe! Ce mai conta? Nimic! Absolut nimic! Era acolo şi nu mai vroia să lase nimic să stea între ei! Privirea fetei se linişti şi se opri asupra lui.

— Nu ai ce face. Asta e legea naturii. Trebuie să supraviețuieşti.

— Aşa e, Radu, interveni tatăl fetei. În cazul tău nu e o crimă. Te hrăneşti ca să trăieşti. Toți facem asta.

— Mulțumesc... Mă temeam să nu mă vedeți ca pe un criminal. Eu însumi m-am simțit aşa multe luni...

— Asta pentru că eşti bun, fiule. În adâncul tău ai rămas acelaşi tânăr bun.

Revederea era o mare uşurare pentru toți, dar acum Gabriel era presat de apropierea zorilor. Trebuia să se întoarcă la casa lui Ioan, unde se putea adăposti de soare. Le venea greu să-şi spună „La revedere!”, cu toate că ştiau că aveau să se vadă în fiecare noapte de acum înainte, pentru că dorul greu poate fi stins.

V

Se făcuse o obişnuință deja. Gabriel îi vizita de patru-cinci ori pe săptămână şi se lungeau la vorbă un ceas, două. Dar ce nu ştiau Darius şi Liliana era că Gabriel mai stătea un alt ceas cu Eliza. De cele mai multe ori stăteau în camera fetei, dar de câteva ori au îndrăznit să iasă să se plimbe pe malul râului ce traversează acele coline.

În acea seară priveau amândoi stelele, de pe geamul de la camera Elizei. Îşi spuneau vrute şi nevrute, dar nu conta nimic, atâta vreme cât erau împreună. Însă erau conştienți că situația nu va putea continua astfel mult timp. Brusc, îi veni o idee lui Gabriel: Eliza avea să-l cunoască pe Ioan şi, împreună, să se sfătuiască. Fata fu încântată de idee şi rămăseseră ca următoare seară Gabriel să stea doar jumătate de ceas în salon, pentru a avea timp să meargă cu Eliza la Ioan şi, desigur, să o şi înapoieze.

Zis şi făcut! A doua seară la ora unsprezece Gabriel era deja în camera fetei, să o ia la plimbare.

— Stai! Se panică fata. Cum avem să mergem? Nu mă poți lua de aici doar printr-un salt, ca apoi să mergem pe jos. Nu o să avem timp… şi nu putem lua trăsura; s-ar auzi.

Gabriel o privi şi lăsă un zâmbet să-i scape.

— Ai încredere în mine?

— Ştii doar că am…

— Atunci vino încoace. Vom zbura, spuse el, cu un calm stupefiant.

— Să ce? izbucni fata în râs.

— Să zburăm, repetă el.

Fata se calmă şi îl fixă cu privirea. Ideea în sine o încânta pe deplin, dar practica îi dădea o frică de nedescris.

— Bine, replică ea. Să zburăm!

Zâmbind, tânărul vampir îi arătă cum să se țină de el, cu mâinile împrejurul umerilor săi, el la rândul lui o prinse de picioare, după ce se descurcă în rochia ei. Se amuzau copios, încercând să se aşeze cât mai sigur.

Şi țup! Sus! Eliza putea vedea cum casele se micşorau sub ei. Vântul îi desprinse părul, iar rochia forma valuri în urma lor. Ea îl strângea tot mai strâns, simțind nevoia de a fi protejată.

— Îți place? strică el liniştea.

— Da, e super!

— Uite cât de mult ne apropiem de lună. Şi stelele se văd ca nestemate de aici.

— Da... e de vis! concluzionă încântată fata.

Gabriel se simțea mulțumit până în adâncul sufletului, văzând cât de fascinată era Eliza. Mâinile lui îi strânseră picioruşele şi mai mult în el şi începu să zboare şi mai repede.

— Iu-hu! strigă fata, ca şi cum s-ar fi bătut cu vântul.

Ajunşi la sol, cei doi se aranjaseră pentru a fi cât mai prezentabili în fața lui Ioan. Gabriel sună la uşă, ca şi cum ar fi oaspete. Eliza, foarte emoționată, îi strângea tare mâna tânărului.

Uşa înaltă se deschise şi în fața lor se ivi un bărbat impunător, puternic, bine făcut, cu ochi sclipitori, îmbrăcat într-un costum

vişiniu, în contrast cu părul său cărunt şi fața netedă, albă, ca de porțelan. Bărbatul le zâmbi şi spuse:

— Intrați! Vă aşteptam. Eliza, eu sunt Ioan, zise întinzându-i mâna. Îmi pare bine că am onoarea să te cunosc! Gabriel mi-a spus multe despre tine.

— Şi mie îmi pare bine să vă cunosc, domnule! Este o plăcere.

— O, nu! spune-mi Ioan, te rog!

— Cum doriți, Ioan.

— Dar haideți în salon. În capătul holului este bucătăria, dar nu am nimic să serveşti, iertare!

— Nicio problemă, primi fata.

Era tare ciudat pentru Eliza. Acest vampir o primea în casa lui ca pe un membru al familiei. Era călduros, drăguț şi amabil, în ciuda naturii sale.

— Deci, copii, voi vă iubiți de când Gabriel era în viață încă.

— Exact, spuse băiatul. Ioan, dacă rămânem aşa, nu puteam spera la un viitor împreună.

— Adevărat. Eliza, ce ai fi dispusă sa faci pentru fiul meu? Pentru că a devenit fiul meu.

— Orice, răspunse ea, fără ezitare.

— Gabriel, eşti sigur că ea e aleasa?

— Desigur!

Ioan trase aer în piept şi urmă grav:

— Atunci, transform-o. Dacă nu eşti pregătit, o pot face eu pentru tine.

VI

Eliza stătea întinsă pe pat, cu fața spre tavan şi cu privirea pierdută. Îi veneau în minte acele momente în care Ioan le explicase că cel mai bine, pentru a-şi salva relația, era ca Gabriel să o transforme şi pe ea în vampir.

Îi venea în minte imaginea iubitului ei: era mai frumos ca niciodată, mai misterios, mai puternic, poseda nişte puteri extraordinare, părea de neatins. Dar, în acelaşi timp, natura sa se schimbase. Sângele din venele lui era rece, pielea sa nu va mai fi niciodată atinsă de soare, era condamnat pentru eternitate să se hrănească cu sânge, să ucidă şi să-şi devoreze victima muribundă, exact ca un animal... Nu-şi putea închipui iubitul făcând asta, deşi ştia foarte bine că o face. I-o iertase încă de când îl revăzuse ridicându-se în aer spre fereastra ei, când înțelesese că era schimbat.

Nu se putea vedea în aceste ipostaze. Dar schița un zâmbet, în fața unui îndepărtat vis feeric alături de Gabriel. Se vedea zburând spre lună cu el, ținându-se de mână, împotriva curenților de vânt. Se vedea sărutându-se cu el în răcoarea plăcută a nopților de vară, lăsându-se alintată şi răsfățată de gesturile sale iubitoare. Se vedea frumoasă şi tânără, alături de Gabriel, rămânând cuplul perfect. Da, toate pentru eternitate. Şi gata, decizia fuse luată: va fi o vampiriță, pentru a trăi cu iubitul ei. Va renunța la viața ei de până atunci, căci fără Gabriel oricum nu ar fi avut sens să trăiască. Doar împreună se puteau împlini, iar el nu va mai putea fi om. Dar ea, da, putea fi vampir ca el şi pentru el. Da! Va fi perechea lui Gabriel şi după moarte! Şi va fi o vampiroaică puternică, ca să nu-l dezamăgească!

— La ce visezi, draga mea? o trezi vocea blândă a lui Gabriel.

Eliza îşi întoarse privirea spre el şi-l zări sprijinit de marginea geamului, ascuns de după perdea. Bufni în râs, apoi îi sări în braţe şi rosti:

— M-am hotărât! Ai dreptate! Câtă dreptatea ai! Tu te-ai întors pentru că mă iubeşti cu adevărat şi acum e rândul meu să-mi joc partea!

— Ador entuziasmul tău, dar nu mă întrebi de când sunt aici? spuse el, râzând.

— Iartă-mă, dar nici nu mă interesează. Eşti aici şi gata! Iar eu m-am decis, m-am decis…

— Bine… în legătură cu ce te-ai decis?

— Nu ai înţeles încă? Transformă-mă! Fă-mă ca tine.

Gabriel simţea cum îl cuprindea emoţia. Era extaziat şi dărâmat în acelaşi timp. Ştia că se iubesc, că nu pot trăi unul fără altul, dar conştientiza şi ce înseamnă să fii vampir. Nu îi putea explica exact stările, lupta dintre fiinţa umană abandonată şi cea nou-născută. Îi era frică să o lase să îndure aceste chinuri, dar ştia că vor trece şi că va ajunge să iubească forţa, frumuseţea şi noile abilităţi pe care avea să le capete şi, mai presus de toate, pe el avea să-l iubească pentru totdeauna.

— Eliza, vreau să înţelegi că, dacă alegi viaţa asta, câştigi multe, dar ai tot atâtea de pierdut. Nu vreau să te simţi forţată de situaţie.

— Nu e asta. Sunt conştientă de tot ce implică schimbarea asta. Dar e pentru noi şi e alegerea mea.

— Atunci, aşa să fie!

VII

Totul părea perfect. Cei doi se hotărâseră să își unească destinele pe vecie. Căzuseră de acord să vorbească chiar în acea seară cu Darius şi Liliana, aşa că Gabriel ieşise, ca de obicei, pe geam şi bătu la uşă.

După vreo jumătate de oră de discuții, Liliana vru să se retragă în camera ei, dar Darius o opri:

— Stai, fata mea! Am un lucru foarte important de discutat cu voi. Radu, vezi tu, eu am îmbătrânit. Simt cum mi se scurg zilele rând pe rând şi îmi piere pofta de viață. Dar nu pot pleca aşa curând. Fetele mele nu sunt încă măritate, nu au nimic sigur pentru zilele ce vor urma.

— Darius, interveni Gabriel, nu îți fă probleme! Îți promit că eu şi Ioan vom avea grijă mereu de ele.

— Tată, spuse Liliana, ştii foarte bine cât de interesat este Octavian de mine. Viitorul meu va fi sigur alături de el.

— Lili, cu Octavian este altă problemă. În plus, Radu, tu trebuie să-ți reintri în drepturi asupra averii lui Raul. E a ta de drept, nu a lui Octavian.

Liliana simțea că ia foc. Fără avere, Octavian nu avea nicio valoare în ochii ei.

— În fine, continuă Darius, asta e altă discuție. În altă parte vroiam să ajung. Eu vreau să fiu vampir.

Toți au rămas muți. Era o lovitură neprevăzută.

— De ce vă uitați aşa la mine? Asta ar rezolva totul. În plus, le vreau şi pe fetele mele asemenea. Vreau să conserv ce avem acum, viața noastră actuală. E perfectă.

Gabriel simți că pică cerul pe el.

— Darius, vrei să încremeneşti viața ta şi pe a celor din jur? Dar e contra naturii.

— Nu, Radu! Vampirismul e contra naturii. Şi, totuşi, există; astfel exişti tu, cu toate că ar fi trebuit să fii în pământ de când te-a secat de viață vampirul ăla!

— Tată, ce spui? strigă rănită Eliza. Tu vrei să ne guvernezi viața o eternitate? Nu voi fi niciodată de acord cu asta!

Speculând momentul, Liliana rosti:

— Dar eu da, tată. Eu îți voi da ascultare.

— Vezi, Ana? De ce nu putem fi niciodată de acord?

— Pentru că nu este normal să îți doreşti să ne controlezi, chiar şi după moarte. Înțelege că avem dreptul de a alege ce vrem să facem cu viața noastră.

— Nu, Eliza, eu ştiu mai bine ce aveți de făcut, ca să vă aranjați bine. În viața asta eu voi alege pentru voi!

— Dar nu şi în viața viitoare...

VIII

În seara următoare, aflând cele petrecute, Ioan îi chemă pe Gabriel şi Eliza pentru a se sfătui.

— Eliza, vei regreta o eternitate dacă nu vei asculta ultima dorință a tatălui tău. Tu eşti fată bună, iar conştiința nu îți va da pace.

— Dar, Ioan, nu este corect. Gabriel, nu trebuie să îl transformi pe tata. Nu mă va lăsa liberă nici după o sută de ani...

— Dacă îl transform eu, urmă tânărul, voi fi creatorul lui şi va fi nevoit să mă asculte. Îl voi obliga să te lase în pace.

— Gabriel! interveni aspru Ioan. În calitate de creator va trebui să îl înveți cum să fie vampir. Altfel, fie va face victime fără număr, fie nu va rezista. Vei eşua ca tată.

— Ai dreptate, Ioan. Voi încerca să fiu un bun creator.

— Aşa te vreau! zâmbi Ioan.

— Bine, îl voi transforma pe Darius. Dar Liliana... oare se va desprinde de Octavian? El e un oportunist. Dacă Liliana îl va preschimba şi pe el în vampir, va face ravagii, se îngrijoră Gabriel.

— Nu doar atât, completă Eliza. Sunt sigură că Liliana nu se va stăpâni şi va abuza de noile ei abilități.

— Atunci, nu îți lua responsabilitatea asta, fiule. Nu o transforma pe Liliana, concluzionă Ioan.

IX

Venise noaptea cea mare. Toți se pregăteau. Darius era încântat, Gabriel şi Ioan îngrijorați, Liliana fericită, iar Eliza neliniştită. Simțind nevoia să îşi pregătească sora, Eliza îi rosti:

— Lili, ştii că Gabriel ne va transforma pe rând. Tata va fi primul.

— Aşa. Şi ce e cu asta?

— Eu voi urma.

— Cum? Nu! se aprinse Liliana, sărind din fața măsuței cu oglindă, ca friptă. Tata nu va permite.

— E decizia lui Gabriel. Va fi nevoit să o asculte.

— De ce? Ca să fugiți voi doi în lume? Ne veți abandona! Asta e! Nu mă vrei vampir şi îl vei lăsa pe tata să mă transforme. Dar el nu are experiență. Mă va ucide! se panică Liliana.

— Nu, nu! Lili, nu îl vom lăsa pe tata să te ucidă. Eşti sora mea, nu aş suporta aşa ceva. Gabriel îl va învăța pe tata toate cele necesare, te asigur.

— Bine... te cred.

Cu toate că cele două se îmbrățişară, privirea Lilianei nu prevedea nimic bun.

Peste două ore, cei patru se întâlniră la marginea pădurii, aşa cum stabiliseră. Darius înaintă să dea mâna cu Gabriel, în timp ce fetele stăteau lângă trăsură.

— Să începem, băiete, rosti bătrânul.

Fără prea multe întârzieri, ştiind că Ioan îl veghează, Gabriel îşi făcu treaba. După şase ore, Darius se trezi. Era în acelaşi loc, zăpăcit de cap şi simțea arşiță pe gât. Îşi privi fetele, apoi îl văzu pe Gabriel, care îi întinse o cană cu sânge:

— Ia şi bea, Darius. L-am adus de acasă, special pentru tine. Ştiu ce sete îți este.

— Da, da, dă-l încoace, îl luă cu lăcomie Darius.

Eliza se simțea tare neliniştită, auzindu-şi tatăl cum sorbea lichidul zgomotos. Speră să găsească sprijin în ochii surorii ei, dar împietri când văzu cum îi sclipeau ochii în lumina lunii, căci privea cu trufie şi răutate. Apoi, când Liliana îşi întoarse capul spre ea, Eliza simți cum privirea ei o amenință exact unde o doare mai tare. Nu înțelegea de ce, dar se simțea privită de un şarpe. Imediat începu să caute privirea lui Gabriel, dar aceasta era ațintită pe Darius. Dintr-o dată, o voce rece pronunță:

— Ce e, Ana? Eşti cumva stupefiată de ce vezi? bufni ea într-un râs zgomotos. Păi, atunci, poate că nu eşti pregătită să faci

pasul cel mare. Dar, dacă tu insişti, eu te ajut. Îi voi da eu vestea lui tata.

— Liliana, despre ce vorbeşti? Ce vrei să faci? Liliana!

Dar Eliza era lăsată în spate de paşii rapizi ai surorii ei, care se ducea țintă spre noul vampir.

— Tată! rosti aceasta, făcându-l pe Darius să o privească. Este momentul să afli ceva foarte important, ce nu poate fi amânat. Ana nu vrea să fie transformată. A ales să ne lase singuri în eternitate. Vezi, tot eu îți rămân alături, chiar şi în acest moment de cumpănă.

Liliana nu realiză că, pe măsură ce vorbea, sângele din venele lui Darius începea să fiarbă tot mai mult. Nervii lui nu puteau fi controlați; lava se încingea de mult, dar acum erupția era inevitabilă.

— Nu! strigă Darius, ridicându-se. Nu-ți voi permite, Ana! Eşti fiica mea şi vei rămâne cu mine! Acum te transform!

Cu o rapiditate nemaipomenită, noul vampir se năpusti asupra fetei înghețate de spaimă şi cu lacrimi în ochi, care încerca să se apere. Liliana nu bănuise cât de adânc pot tăia vorbele sale... Gabriel se apropie rapid de cei doi, cu o senzație de gol în stomac, simțind că e posibil să o piardă pe Eliza.

— Stai, Darius! Nu ştii cum să procedezi! O s-o omori! Darius, opreşte-te! striga disperat Gabriel, încercând să o tragă pe Eliza din brațele lui Darius, care-i sorbea lacom sângele.

Când în sfârşit reuşi, o întinse repede pe fată jos, dar îşi dădu seama că nu se putea ocupa de ea, căci trebuia să potolească fiara căreia îi dăduse ființă. Printre lacrimi şi îndepărtându-l pe Darius, Gabriel privea în urmă la balta de sânge în care zăcea iubita sa, rostind:

— Ioan! Ioan! Ajută-mă! Salvează-mi-o! Nu am putut! Nu am putut, dar nu mă lăsa! Salvează-mi-o, te implor!

X

Gabriel era în şoc. Prima lui progenitură fusese gata să-i răpească viața alesei sale, care-i mai era şi fiică. Simțea nevoia să strige toată durerea din el. Deja simțise că se crease o legătură între el şi Darius. Nici dacă vroia, nu-l mai putea părăsi acum. Pe de altă parte, inima lui bătea rătăcită după Eliza, căci nu ştia ce s-a întâmplat cu ea. Oare unde era iubita sa? Să se întoarcă după ea? Nu putea fi încă acolo... Şi totuşi... să încerce!

Dezamăgire mai mare nu se putea întâlni. Locul era pustiu, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat acolo. Căzut în genunchi şi plângându-şi în palme, Gabriel încerca să realizeze când a scăpat lucrurile de sub control. Revedea filmul în minte non-stop şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza că nu mai avea nimic de făcut acolo. Deznădăjduit, în singurătatea aceea, Gabriel auzi telepatic glasul lui Ioan:

„ – Fiule, calmează-te! Curând voi veni lângă tine. Mai ai răbdare o zi. Du-te la progenitura ta, nu o părăsi! Oricât de mare ți-ar fi durerea, Darius îți este de acum înainte fiu şi trebuie să-i fii alături.”

Cu ochii înlăcrimați Gabriel se ridică, înțelegând că trebuie să aibă încredere în Ioan şi să îşi atribuie noul rol de creator. Aşadar, hotărî să se întoarcă acasă, sperând că va reveni şi Eliza.

Următoarea noapte, Gabriel stătea cu ochii ațintiți spre uşă, de pe canapeaua din camera de oaspeți. Cum a auzit clanța, a fost în fața uşii. Ioan intră în casă îngândurat şi îl fixă pe tânăr cu privirea, apoi urmă:

— Bună, fiule! Bine te-am găsit!

— Bine ai venit! răspunse stins Gabriel.

— Eşti bine? Unde e Darius?

— E sus, în dormitor, ia masa.

— Tu te-ai hrănit? întrebă preocupat Ioan, înaintând spre cameră.

— Cum să mă gândesc la asta? rosti Gabriel, înghițindu-şi următoarele vorbe.

Remarcând, Ioan se aşeză pe canapea şi spuse calm:

— Stai jos. Ce vrei să mă întrebi, dar te abții?

— Eşti singur? Nu ai venit cu nimeni?

— Am venit singur, aprobă din cap Ioan. Şi am să-ți explic de ce.

— Te ascult.

— Dar chemă-l şi pe Darius. Are tot dreptul să ştie.

— Prea bine, Ioan. Darius!

În câteva secunde îşi făcu apariția şi Darius. Când îl văzu pe Ioan, îi sclipiră ochii a speranță şi rosti rugător:

— Ioan! Ioan, unde-s fetele mele? Ce i-am făcut bietei mele Ana? Ştii? Tu ştii, nu-i aşa?

— Da, Darius, eu ştiu, oftă Ioan.

— Vorbeşte, te rog, vorbeşte!

— Ioan, nu mai pot aştepta. Spune ce ştii, interveni Gabriel.

— Am fost acolo, în noaptea transformării tale, Darius. Am privit totul din umbră. Am vrut, fiule, să te las să-ți asumi responsabilitatea pentru faptele tale. Nu am putut prevedea ce reacție violentă vei avea, Darius, la vorbele Lilianei. Ai făcut bine, Gabriel, să-l iei de acolo. Era... ca un animal turbat.

— Eram orbit de durere şi de furie, Ioan, începu să plângă Darius. Cum să aud că fata mea vrea să mă părăsească? Am

făcut atâtea pentru ele... Vroiam să o transform eu însumi, dar în setea mea nebună nu mă puteam opri.

— Ştiu. Oricum, nici măcar nu ai avut timp să conştientizezi cum se întâmplă tot procesul ăsta. Rămâneai captiv la prima faza.

— Şi ce i-am făcut?

După câteva secunde de tăcere, Ioan zise:

— Ai omorât-o, Darius. Îmi pare rău!

— Nu! O, nu! Fata mea! Mi-am omorât fata!

Aceste cuvinte l-au străpuns ca un pumnal pe Gabriel. Înecat în lacrimi, îşi repeta în sine: „E vine mea. E doar vina mea! Ce-am făcut? De ce nu l-am oprit la timp? Eliza nu poate fi moartă. Nu, nu pot să accept. Nu trebuia să o las să vină acolo. E vina mea!”.

— Dar, Liliana? Ce e cu ea, Ioan? întrebă Darius, cu un ultim strop de speranță.

— M-am ocupat eu să-i fie bine. Am dus-o acasă, dar era şocată şi nu se putea opri din plâns. Acolo l-am găsit pe Octavian. Dar am considerat că e mai bine să nu ştie nimic, aşa că i-am hipnotizat pe amândoi. Acum ei ştiu că tu şi Eliza ați plecat într-o călătorie, iar ei au stat acasă în seara aceea. Vor fi bine.

— Nu, nu! Liliana trebuie să-mi rămână alături. Trebuie transformată. Nu vreau să o pierd şi pe ea. Trebuie să ştie că sunt bine şi că-i putem oferi darul cel mai de preț: nemurirea.

Pierzându-şi răbdarea, Ioan se repezi şi-l luă de guler pe Darius, rostind pe un ton aspru:

— Ajunge! Nu crezi că le-ai făcut destul rău? Trebuie să le laşi în pace! Fetele tale pot decide singure ce vor să facă! Pe Liliana o vei lăsa ființă umană. Nu are ce căuta aici, cu atât mai puțin în eternitate. Nu vezi că din cauza ei i-ai omorât sora? De acum ai să le laşi în pace, fiind că aşa îți impun eu, clar? Ajunge, discuția asta e încheiată, concluzionă Ioan, dându-i drumul lui Darius.

Când se îndrepta spre ieşire, îl opri Gabriel.

— De ce ai vorbit la plural? Ce s-a mai întâmplat cu Eliza? Şi unde pleci acum?

— Toate au timpul lor. Acum am treabă undeva.

Iar Gabriel a înțeles.

XI

Orele erau un chin, iar zilele şi nopțile se derulau haotic. Absența ei durea din ce în ce mai mult. Toate locurile erau goale în lipsa ei. Săptămânile se scurgeau una după alta, fără ca el să găsească ceva care să-l facă să mai simtă... să mai simtă orice. Lunile se înşiruiau, lăsându-l rece şi de neatins.

În adâncul lui, Gabriel o simțea mereu prezentă. Dar era imposibil ca Eliza să apară, iar el ştia asta. Totuşi nu credea că povestea poate muri. Speranța era singura care îl făcea să meargă înainte.

Cum s-a ajuns aici? Puteau fi atât de fericiți! Doar dacă ar fi fugit atunci, înainte de noapte aceea nefericită... Dar nu, ei au vrut să-i împace pe toți şi s-au pierdut pe ei. Vina cui a fost? A lui, pentru că a lăsat-o să vină atunci? Sau pentru că nu l-a oprit la timp pe Darius? A acestuia, pentru că a fost prea impulsiv şi posesiv? A Lilianei, pentru răutatea de care a dat dovadă? A lui Ioan, pentru că i-a schimbat total viața? Dar ea, Eliza, nu avea nicio vină. Totuşi, a fost principala victimă. Nu era corect, iar Gabriel ştia asta. Uneori avea nişte porniri greu de stăpânit; parcă ar fi vrut să se răzbune pe toți. Dar apoi se gândea la blândețea Elizei. Cum ar fi putut face rău în numele ei?

Şi tot aşa, nopți la rând, imaginea ei nu-i dădea pace. Amintirea timpului petrecut împreună îl făcea să regrete

eternitatea singuratică. Şi totuşi, o simțea... Ştia că doar ea îi poate reda pacea.

Într-o seară, cum stăteau cei trei vampiri, Darius îndrăzni:

— Radu, a trecut atâta vreme. Liliana nu mai ştie nimic de mine. Trebuie să fie îngrijorată.

— Chiar crezi că o interesează? întrebă nepăsător Gabriel.

— Bineînțeles! Ba mai mult, vreau să fie ca noi.

— N-ai decât!

„Poate o omoară şi pe ea...", gândi tânărul.

Următoarea seară, Ioan îl chemă pe Gabriel să meargă cu el. Ajunseseră într-o poieniță luminată de lună. Ceva magic plutea în aer. Îi putea simți parfumul, amestecat cu cel al Reginei Nopții...

— Am observat că te pierd, aşa că am decis că este momentul să-ți dezvălui adevărul. Doar ție! Iar ea a fost încântată! rosti eliberat Ioan.

— Ea? Eliza! exclamă în culmea fericirii Gabriel.

Atunci, tânăra îşi făcu apariția de după un trunchi gros de copac; se apropia călcând lin printre flori. Era desculță pe iarbă, iar rochia ei vaporoasă părea un far în întunecimea nopții, datorită albului său pur.

— Ştiam, iubita mea, că eşti în viață!

— Nu întocmai, comentă Ioan. Mai bine vă las, aveți multe de discutat.

În momentul în care Gabriel îi luă mâinile între-ale lui, nu mai simți căldura de altă dată a fetei.

— Simți, nu? întrebă ea.

— Da. Suntem la fel. Şi suntem împreună! Dar, spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Ştiu că Ioan ți-a zis că tata m-a omorât. Este adevărat. Dar tu l-ai rugat să mă salveze, aşa că acum este şi creatorul meu. Liliana a văzut totul, aşa că Ioan a făcut-o să uite. Nu am putut veni la tine, căci tata era noua ta progenitură. Trebuia să te ocupi de educarea lui, iar prezența mea ar fi distrus înțelegerea dintre voi.

— Înțeleg, Eliza. Nici nu mă mai interesează. Eram pierdut, dar te simțeam. Ştiam cu certitudine că nu ai pierit. Sufletul ăsta pierdut îl simțea pe al tău. Şi nu m-am înşelat.

— Nu, nu te-ai înşelat. De abia aşteptam să vină momentul ăsta. Of, mi-a fost atât de dor de tine!

— Şi mie de tine! Nu ai idee cât de tare! Atunci, să fugim, Eliza, departe de toate astea! Vrei?

— Da! Să fugim oriunde, doar să rămânem împreună.

Lumina lunii rotunde pecetlui acest tainic moment, în timp ce veghea asupra sărutului tinerilor. Îşi simțeau răceala trupurilor şi a buzelor, cum e apa de izvor. Dar sufletele le ardeau de-o fericire sinceră şi eternă, căci nici moartea nu i-a putut separa, iar din acest vis de iubire nu aveau de gând să se trezească niciodată.

Mare

(de Cornelia Murariu)

Ea este prinsă între două lumi, între cer şi pământ. În raiul ei, zilele sunt la fel. Neschimbate. Totuşi, este prizonieră în propria ei lume. O stăpâneşte prezentul nesfârşit. În această lume, lucrurile sunt mai intense. Tăcerea este vorbitoare, lumina orbitoare se întunecă. Nimeni nu i-a ştiut vreodată numele, aşa că îi vom spune Mara.ufoegg

Lumea în care trăieşte este creată de ea. Într-o zi, se plimba într-o pădure cu pământ nisipos, unde toți copacii se mişcă de bună voie, mutându-şi rădăcinile fără mari eforturi. Aici sunt zâne. Sunt picături care nu respectă legile naturii. Toate zânele îți şoptesc vrute şi nevrute. Nu le înțelegi niciodată pentru că misterul este prea frumos pentru a mai fi desluşit. Toate animalele care mor în pădure trăiesc ca şi cum nu au fost separate de trup vreodată. Cerul este cenuşiu. Niciodată de o culoare caldă. Toate culorile sunt şterse şi neclare. Această banalitate ascunde multe.

În timp ce se plimba, vede o lumină puternică. Acolo rămâne şocată pentru că vede ceva ce nu a mai întâlnit de când şi-a creat lumea. Un om rănit din care ieşea o lumină ciudată.

După ce Mara i-a vindecat rana, omul s-a trezit. Acesta era tulburat şi confuz. Numele lui este Cronos. Prins într-un război, a fost rănit şi s-a trezit aici.

Cu timpul, au devenit buni prieteni. Sentimentele lor s-au transformat într-o poveste de dragoste.

După perioada petrecută în lumea Marei, Cronos s-a decis să se întoarcă. Cu Mara. Din păcate, ea aparține acestei lumi.

…

Se spune că, şi acum, Mara îl aşteaptă pe Cronos.

) Povestire creată în cadrul concursului **GSF din tabăra de Sci-fi & fantasy **ASPHAR***

Liniştea

(de Cătălin Lupu)

“Se iartă totul celui ce nu-şi iartă nimic!” - proverb chinez

Eram un tânăr mândru, ce nu înțelegea încă pe deplin mecanismele ruginite ale lumii. Nu înțelegea că lumea aceasta în care supraviețuim liniștiți poate fi şi o uriaşă cămaşă de forță din care nu mai există scăpare.

Era prin luna septembrie. Era o zi în care soarele se sprijinea pe cer, iar cerul se sprijinea pe umerii mei. Mâncam abătut la masa din curte şi număram frunzele de viță de vie când şi-a făcut apariția un vecin. Avea ochii în lacrimi şi fuma nervos, sudând țigară după țigară. Când am realizat de ce bătuse vecinul lungul drum, am încremenit – o stană de piatră ce nu mai putea fi niciodată cioplită. Vecinul bătuse drumul să mă anunțe că fata pădurarului în acea dimineață avusese un accident şi murise.

Pentru Magda dezvoltasem o reală pasiune încă din copilărie şi nu eram singurul băiat din sat care o iubea. Tatăl meu lucra în vremea aceea cu pădurarul şi deseori mă lăsa în compania Magdei care era cu un an mai mare ca mine, foarte grijulie şi de încredere. Petreceam împreună mult timp analizând cărțile proaspăt citite, discutând filmele sau muzica preferată ori pur şi simplu plimbându-ne, jucându-ne nevinovat. Nu de puține ori am dormit la ea fiind prea târziu să merg singur acasă. Vestea morții sale m-a lovit aşa cum loveşte trăsnetul un om neînfricat în zorii unei zile, aşa cum o picătură de var tulbură un ocean de sânge –

vecinul nu cunoştea detaliile morții Magdei şi acest lucru îmi accentua agonia.

Fata ar fi trebuit îmbrăcată în mireasă aşa cum este obiceiul la români din străbuni, iar pe deget ar fi trebuit să poarte un inel de cununie, dar, din motive pe care nu le-am înțeles, mama fetei a ales să nu procedeze astfel şi a fost înmormântată în haine simple şi elegante. La priveghi, cei prezenți discutau alegerea mamei fetei dar îndeosebi frumusețea acesteia: ziceai că doarme pe un pat de stele, nu că ar fi părăsit lumea celor învinşi. Nu am dormit aproape deloc cât a ținut priveghiul, iar în ziua înmormântării somnul m-a copleşit. Părinții mei nu s-au îndurat să mă trezească de teamă să nu mă îmbolnăvesc de suferință şi oboseală. Spre sfârşitul somnului, mi s-a părut că o aud pe Magda: „Damian, mă laşi să mănânc şi eu din roadele tale?" apoi vocea sa s-a pierdut într-un fâlfâit de aripi. M-am trezit cu dorința de a-i răspunde, atât de reală păruse vocea sa, ca şi cum ar fi stat lângă mine, ca şi cum mi-ar fi pus o mână pe umăr.

Trecuseră mai bine de două săptămâni de la tragica întâmplare. Afară ploua năprasnic şi vântul şuiera ca un nebun, scăpat din azil. Aruncam lemne pe foc, iar prin grătarul lăsat deschis priveam flăcările indiferente – mă gândeam la Magda şi îmi imaginam că este într-un loc mai bun , îmi doream nespus de mult să îi mai aud măcar o dată vocea fie şi în vis, fie şi în depărtare, dar ştiam că acest lucru nu mai era cu putință. În timp ce gândeam la ea, de pe raftul bibliotecii a căzut o carte de poezii de Eminescu iar cartea a rămas deschisă la următoarele versuri:

„Când însuşi glasul gândurilor tace
Mă-ngână cântul unei dulci evlavii,
Atunci te chem; chemarea-mi asculta-vei?
Din neguri reci plutind te vei desface?
Puterea nopții blând însenina-vei
Cu ochii mari şi purtători de pace?
Resai din umbra vremilor încoace
Ca să te văd venind... ca-n vis, aşa vii
Cobori încet... aproape, mai aproape,

Te pleacă iar zâmbind peste-a mea față,
A ta iubire c'un suspin arat-o,
Cu geana ta m-atinge pe pleope
Să simt fiorii strângerii în brațe,
Pe veci perduto, vecinic adorato!”

Pentru o clipă am auzit prin vântul rece cum cineva bate cu degetele în geamul camerei şi am ieşit afară din casă pentru a mă convinge că nu este doar închipuirea mea. Afară nu era însă nimeni – doar ploaia ce amintea fie de suspin fie de o sărbătoare. Prin suflet mi-a trecut preț de câteva secunde un fior rece.

În zorii zilei următoare am avut un vis şi mai straniu. Mă aflam în mijlocul unei biserici, iar de jur-împrejur erau aşezate numărate lumânări aprinse, iar lumina lor îşi croia cale printr-o ceață densă, ca şi cum prin ea ar fi plutit sute de suflete rătăcite. Un preot se mişca mecanic, aproape fermecat, pregătind masa din fața altarului pentru o cununie. Voci amestecate de copii, de bătrâni, de femei ori bărbați, mă împresurau din toate părțile şi amețeam tot mai mult; vocile îşi făceau culcuş fie în mintea mea fie la mile distanță, acum mă pregăteau pentru o sinucidere, acum binecuvântau mireasa. Preotul s-a oprit privind înspre uşa de la intrare iar împreună cu el s-a oprit şi timpul şi inima mea. M-am întors din instinct – trecând pragul îmbrăcată într-o rochie de mireasă din dantelă, tulle şi tafta, Magda radia de frumusețe, o frumusețe deprinsă dintr-o poveste cu zâne, o frumusețe venită să te ademenească, să te preschimbe pe tine bărbatul, într-un şarpe de casă. Mi-a zâmbit, iar vinul din potirul de pe masă a început să fiarbă cu aburi. Păşea şoptit, mai uşoară ca frunza, la braț cu un bătrân pe care nu îl cunoscusem vreodată. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mă înspăimântam mai mult şi respiram ca-ntr-o poză la minut aşteptând deznodământul. Nu Magda mă înspăimânta, ci acel bătrân. Ochii săi mă sufocau cu puterea lor, însăşi prezența sa impunea un destin damnat şi deznădejde. Bătrânul s-a îndepărtat, iar Magda m-a luat strâns de mână. Preotul intona monoton, nedesluşit, ecfonisul: „Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce dintre neamuri mai înainte Ți□ai

logodit Biserica, fecioară curată, binecuvântează logodna aceasta(…)”. Luând întâi inelul cel din dreapta, a făcut cu el cruce pe fața mea zicând de trei ori: „Se logodeşte robul lui Dumnezeu Damian cu roaba lui Dumnezeu Magda, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin”. Mi-a pus inelul în degetul inelar al mâinii drepte apoi aşijderea şi Cristinei, făcând chipul crucii de trei ori cu inelul: „Se logodeşte roaba lui Dumnezeu Magda cu robul lui Dumnezeu Damian, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin”,aşezând inelul pe degetul inelar al mâinii sale drepte. Bătrânul misterios a apărut de nicăieri, a schimbat inelele noastre din degetele inelare ale mâinii drepte în cele ale mâinii stângi apoi, cu demnitatea unui poet, s-a depărtat de noi cu aceeaşi mască sinistră pe chip. Dacă adevărul nu ar fi fost atât de crud, atunci probabil mi-aş fi dorit să nu mai plec din acel loc, din acel vis. Dar visul era necurat şi nedrept, mai ceva ca o viață de om trăită fără dramă, iar acest imbold mă arunca din mine, voiam să fug, să evadez, să mă salvez. Nu ştiu de unde am avut puterea să mă despart de Magda care mă privea cu ochii trişti, cu părerea de rău a acelor cuvinte ascunse în paginile unei Evanghelii, dar m-am trezit alergând pe mijlocul străzii, către casă. Soarele abia răsărea după dealuri, iar eu mă simțeam ca un bufon laş, tremurând tot, alergând cât mă țineau picioarele şi plămânii, îmbrăcat într-o pereche de pijamale albastre rupte – probabil în iureşul iluziilor mele, la o mânecă. Alergam, dar cu cât alergam mai mult cu atât mă îndepărtam mai mult de casă şi strigam: „Dumnezeule mare, vreau să se termine acest coşmar!”. Dumnezeu a fost tot timpul martorul visului meu, mi-a dat o palmă şi m-am trezit buimac, într-un pat răvăşit, cu pernele împrăştiate pe podea şi cu televizorul pornit. La televizor, într-o fermă de gospodari, cânta de zor un cocoş dând din aripi. Mie mi se făcuse, ca unui osândit la chinurile iadului, îngrozitor de sete, aşa că m-am ridicat din pat şi m-am îndreptat către chiuvetă. În oglindă arătam furios – genul acela de om pe care nu l-ai lăsa de capul lui pe stradă. Ce m-a surprins a fost, însă, pijamaua ruptă la o mânecă întocmai ca în vis. Am depus eforturi mari să înțeleg ce se întâmplă, dar şi mai mari eforturi să mă păstrez la fel de tânăr.

Între timp, pădurarul şi soția acestuia au părăsit locurile natale şi au poposit pe la rude o bună bucată de timp. Poate căutau liniştea atât de necesară tuturor părinților ce pierd singurul copil ori poate au plecat cu gândul că acea casă în care au trăit era de-acum un labirint de cenuşă şi scrum, cert este că atunci când s-au întors au constatat că rujurile Magdei, parfumurile Magdei, dulapurile sale de haine, toate lucrurile ei erau devastate şi niciun indiciu nu sugera că cineva ar fi intrat prin efracție. Şi mai mult de atât, în prima noapte în care s-au întors acasă, pe la trei dimineața s-a pornit casetofonul cu muzica la maxim a celor de la Gipsy Kings în camera fetei – tatăl speriat şi-a luat puşca de vânătoare, a urcat scările ce duceau la mansardă şi din capul lor a strigat să se arate intrusul căci altfel o va păți; muzica s-a oprit dar cum nu a primit niciun răspuns, şi-a luat inima în dinți, a deschis uşa camerei cu forța şi cu puşca pregătită, a căutat în toate colțurile posibile infractorul, însă nu a găsit pe nimeni. A verificat din nou toate geamurile dar erau bine închise, a verificat uşile de la intrare, dar nu erau nici ele forțate. Dimineața s-a îmbrăcat, a băut calm cafeaua şi s-a pregătit să meargă la secția de Poliție. De îndată ce a ieşit în aerul rece al dimineții, după numai câțiva paşi, a căzut însă în genunchi, paralizat, în mijlocul curții: pe gard stăteau înşirate şi înfipte bucăți de piele, pe jos erau împrăştiate mațe, ochi şi creieri de cal. Ca şi cum un animal sălbatic ar fi sfâşiat bietul animal apoi cu milă şi sarcasm le-ar fi postat amenințătoare în ograda omului asemeni unui mesaj postat pe o rețea de socializare. Pădurarul a observat că lipseşte sângele firesc acelui măcel şi s-a întrebat, aşa cum doar poeții o mai fac atunci când sunt bătuți de soartă, cine l-a băut.

Poliția nu a descoperit mare lucru şi a închis cazul repede, pe motiv că tot măcelul ar fi fost produs de o vietate sălbatică. S-ar fi oprit aici şi întrebările pădurarului, dar nopțile care au urmat au fost de coşmar. În fiecare noapte zgomotele din camera fetei îl trezeau atât pe el cât şi pe soția sa, iar fiica lor le apărea ambilor într-un vis obsesiv şi grotesc până la epuizare sufletească: Magda se zbătea în sicriu, zgâria cu unghiile capacul sicriului, dădea cu

pumnii în capac, dar viermi necrofagi o acopereau şi îi astupau gura – din întunericul care se lăsa ca o pânză îşi striga Magda părinții. Ambii se trezeau speriați, moi precum o haină călcată, şi fără să îşi spună unul altuia vreun cuvânt erau conştienți că au visat acelaşi lucru. Au chemat preotul şi preotul a făcut slujbe în camera de groază la miezul nopții, dar chinurile nu au încetat, din contră, s-au întețit. Disperat peste măsură, pădurarul s-a decis să pândească o noapte întreagă în camera Magdei. S-a ascuns într-un dulap şi cu sufletul tras în orbite a aşteptat câteva ceasuri fără să facă vreo mişcare sau să scoată vreun sunet. Era cât pe ce să ațipească când a auzit un foşnet în cameră. Inima i s-a urcat în gât şi a început să bubuie ca o tobă drăcească. Prin crăpăturile dulapului a zărit cum Magda stătea întinsă în pat jucându-se cu degetele şi fredonând Ciocârlia lui Angheluş Dinicu, aşa cum obişnuia să facă atunci când era tristă şi în viață. Până a ieşit pădurarul din dulap pentru a-i vorbi, ea a dispărut ca o amintire înnăbuşită în sânge.

Eu nu am ştiut în tot acest timp prin ce au trecut părinții Magdei astfel încât atunci când au venit la mine împreună cu preotul satului – ce avusese şi el parte de suficientă experiență poltergeist, nu mi-a venit să cred ce se întâmplă. Toți ştiau că şi mie îmi apăruse în vis Magda deoarece îi povestisem mamei mele întreaga istorie. „Magda era fată bună şi nu ar fi făcut rău nimănui, dar ceva trebuie făcut, acum nu mai este ea însăşi, este posedată!” ne-a vorbit preotul cu o voce autoritară ce nu îl caracteriza. Tremuram şi nu puteam învinovăți cafeaua. Anticipam ce urma să se întâmple şi nu-mi venea să cred că este real. Aveam impresia că trăiesc într-un film sau într-o carte, la mila regizorului sau a vreunui scriitor obsedat de teroarea întunericului. „Ce putem face?” a întrebat pădurarul cu şovăială. Mama fetei mă implora cu privirea. „Vom dezgropa cadavrul, ne vom ruga cu toții pentru sufletul Magdei apoi îi vom scoate inima şi o vom arde!” a răspuns preotul senin, ca şi cum nu ar fi fost prima oară când proceda astfel. De pe o altă planetă, trimis intenționat la urechile noastre, parcă din ce în ce mai tare,

sunetul unei ambulanțe. Am tresărit cu toții. Ştiam fără să îmi spună cineva, că ambulanța aceea însemna singurătate.

Mulți gură-cască adunați în cimitir ca la o piesă de teatru fără bilet la intrare, dar nimeni nu avea curajul să pună mâna pe lopată pentru a deshuma cadavrul. Văzând acest lucru, preotul a pus el însuşi mâna pe o lopată dictând cursul acțiunii. Sătenii, îndemnați de preot, s-au aruncat şi ei asupra mormântului şi în mai puțin de un sfert de ceas, au atins capacul coşciugului. Mă durea capul îngrozitor şi nu înțelegeam niciun cuvânt din câte se vorbeau în jurul meu sau câte îmi erau adresate. Dintre toate cuvintele numai rugăciunea unei femei între două vârste, ajungea la mine. Am întors capul, iar în mijlocul mulțimii, în adevăr, o femeie la vreo 40 de ani, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu o carte mică de rugăciuni pe care o ținea cu ambele mâini ca pe o greutate însemnată, citea cu voce tare rândurile plictisitoare, ca la un ritual de aducere a ploii. Aveam să aflu ulterior, că doamna aceea îşi pierduse nu de mult soțul şi cei doi copii într-un accident de maşină. Trosnetul cuielor şi al lemnului care nu se lăsa rupt prea uşor fiind forțat cu ranga de săteni, ne făcu pe toți să amuțim. Capacul de lemn lăcuit, fu azvârlit cu ură şi se izbi cu zgomot de un gard de fier. Lumea se înghesuia deasupra sicriului şi nu mai vedeam nimic. Vântul adia uşor. Eram calm. Am privit mecanic şi neputincios cum inima Magdei era ținută în pumn de preot, cum o ridică în aer cu un surâs neînsemnat pe buze precum trofeul unui campion la scrimă, cum inima aceea ce bătuse în lumină pulsând de viață şi iubire fu aruncată în foc, nedorită.

După ce au aruncat şi ultima lopată de pământ pe mormânt, ne-au lăsat singuri. Eu, preotul şi doamna aceea îmbrăcată în negru, ne priveam şi ne măsuram reciproc. Aveam întrebări, dar nimeni nu putea ghici răspunsurile. Se înnopta de-acum şi trebuia să mă retrag căci eram epuizat. Am dat să plec, dar ceva mă ținea locului, ca o insectă înfiptă cu un bold într-o bucată de spumă sau polistiren, pregătită pentru insectar. Nici preotul şi

nici doamna în negru, nu se puteau mişca, am recunoscut teama din ochii lor căci erau livizi ca două mumii. Lângă noi a apărut bătrânul din visul meu straniu, cel ce o conducea pe Magda către altar. Limba îmi era ferecată, pe frunte simțeam boabe de sudoare, reci. Bătrânul a ajuns lângă doamna în negru, i-a luat cartea de rugăciuni din mâini şi a pus-o deoparte, cu afecțiune a mângâiat-o pe creştet. Am zărit în acea clipă, în lumina amară, unghiile bătrânului foarte lungi şi ascuțite cum pătrund în pieptul femeii şi îi scot inima. Ochii acesteia s-au închis încet, iar odată cu ei a încetat şi viața sa măruntă. Trupul său s-a prăbuşit mai apoi la pământ, scăpat din strânsoare. Bătrânul a stors tot sângele din inima femeii deasupra cenuşii inimii Magdei. Cenuşa amestecată de acum cu sânge s-a strâns aşa cum se strâng picăturile de mercur, iar mai apoi toată cenuşa aceea amestecată cu sânge a început să capete forma unei inimi, inima Magdei. Pământul de pe mormântul tinerei fete s-a cutremurat şi a început treptat să surpe lăsând vederii o gaură din ce în ce mai adâncă şi mai lată precum o poartă către un alt tărâm. Împins parcă de mâini nevăzute, sicriul acesteia a apărut din nou la suprafață. Bătrânul i-a aşezat cu grijă inima în piept, apoi a rostit cuvinte a căror înțeles, în mod tulburător şi bizar, îl ştiam: „Pros to kriterion tou Theou…”, iar Magda s-a ridicat, anevoie, la viață.

Clipele erau sufocante: ființa aceea străină mă privea furioasă, iar eu plângeam precum un câine speriat şi bătut. Într-o poveste orientală era întâmplarea aceea cu o cămilă ce a trecut printr-un ac, eu eram acul, iar temerile mele erau cămila, iar cămila avea să trăiască mereu fericită însoțind cortegii funerare. Furia Magdei era o flacără imensă, îmi atingea obrajii şi îmi strecura putere în vene. Eram martorul tăcut, martorul din umbră, al unui război personal şi al unei vendete justițiare. Oamenii nu sunt în fond decât păpuşile unui destin imperfect. Prima victimă a fost preotul: Magda a sărit prin aer până la el cu o putere neumană, i-a luat capul în mâini şi i-a sucit gâtul. Sunetul a fost sec, sunet de coajă de ou spart – îmi era milă de preot. Magda nu m-a ignorat pentru mult timp. A făcut semn din cap bătrânului să plece şi i-a strigat în urmă, irezistibil, să îi

ucidă pe toți – nimeni nu intuise că cenuşa Magdei trebuia aruncată în vânt, în cele patru puncte cardinale, cât mai departe de locul detestabile nelegiuiri, iar acum aveau să plătească scump pentru neştiința lor. Cu o voce de porumbel răguşit, am întrebat-o de ce face asta. În loc de răspuns, m-a mângâiat tandru pe buze, şi-a agățat brațele reci de gâtul meu apoi şi-a lipit fruntea de a mea. Ceața mă înghețа până la os şi faptul că urma să mor şi eu ca preotul era culmea absurdității. M-am împăcat cu gândul şi am renunțat să mă împotrivesc morții, m-am lăsat ca un sufleu pradă îmbrățişării Magdei şi i-am şoptit că o iubesc. Atunci, un soare puternic a explodat în mine, o linişte mai apăsătoare decât un întreg câmp acoperit de infanterii în sutană neagră, m-a învăluit. Am început curând, să aud pasaje de conversații. Îmi dădeau târcoale imagini frânte cu mâini întinse, cu țipete de bucurie şi am realizat că am fost purtat imponderabil în trecutul Magdei. Prima zi de şcoală, plimbările noastre, aniversări, se succedau toate precum un film pus pe rewind, nu exista mister să mă însuflețească mai mult. Dar plăcerea s-a ascuns rapid într-un balon cu țepi căci, din suita de imagini cu Magda, au ieşit la iveală bătăile pe care tatăl său i le aplica cu o curea, certurile infantile purtate cu mama sa, iar la scurt timp după începerea liceului au apărut imagini oribile, pe care nu le-aş putea descrie vreodată, care mi-au înghețat inima – secrete nedorite puse sub lumina unui spot, ecleraj de durere şi teroare. Îmi treceau prin fața ochilor mari, imagini cu tatăl Magdei intrând beat în camera fetei, dezbrăcându-se de haine ca un monstru de blana sa mizeră pentru a-şi viola fiica, imagini cu Magda mărturisind mamei sale adevărul şi indiferența înfricoşătoare a acesteia, imagini… Preotul, Poliția, toți ştiau drama fetei, însă interesele lor țineau de relația cu pădurarul, banii întotdeauna ne vorbesc în silă. Dezamăgită şi zdruncinată sufleteşte, Magda rupea cărțile, sfâşia tapetul, arunca lampa de perete şi plângea în pumni ascunsă cine ştie pe unde. Criza a ruinat-o într-un final şi ajunsă la capătul puterilor, a luat decizia de a se sinucide prin otrăvire. Acesta era de fapt „accidentul” pe care îl ascundeau cu toții. Întreg satul ştiuse de la bun început adevărul. Eram tetanizat de nervi dar Magda era lângă mine şi îmi alunga toate frământările. Ne aflam împreună la

frontierele morții în căutarea speranței. „A reuşit vreodată ura să lege doi oameni mai trainic decât iubirea? ” mă întrebă Magda. Am dat din umeri apoi i-am cerut să-mi fie mireasă.

***

Din studio, un crainic de ştiri:

– Vom afla mai multe detalii de la Radu Almase. Bună seara Radule, suntem in direct!

Radu, vădit surprins, nepregătit, glăsuieşte standard:

— Bună seara, doamnelor şi domnilor! De aici, din satul Gherlahida, nu avem prea multe ştiri. Satul este pustiu, toți cei 2008 locuitori au dispărut de mai bine de o săptămână iar autoritățile nu ne dau nicio informație cu privire la rezolvarea acestui caz misterios. Vom reveni cu detalii în direct în jurnalul următor. Cristi, ai legătura în studio.

MAINSTREAM

Întâlnirea

(de Alexandru Dan)

Te bucuri de acel moment de respiro între două obligații, una care tocmai s-a încheiat şi o alta, care nu te poate solicita decât peste un anumit timp.

Aşadar, iată-te nevoit să nu faci nimic – poți, în sfârşit, să stai liniştit şi să te gândeşti la ale tale sau la orice îți face plăcere.

Pentru că nu te ştii o persoană prea sociabilă, te întrebi cum se face că tot acel vacarm, al mulțimii de oameni de la mese şi al traficului intens de jos, din stradă poate avea pentru tone darul de a te relaxa. Mai degrabă, un soi de toropeală parcă te cuprinde şi, închizând ochii, îți laşi mintea să se odihnească.

La un moment dat, însă, atenția îți este atrasă de larma oraşului, care începe să devină tot mai supărătoare şi, peste miile de zgomote care mai de care mai nefireşti, tânguirea stridentă a unei alarme dă ansamblului nota unei simfonii sfâşietoare. Să fie oare acel cântec de jale de pe urmă pe care întreaga lume pare că îl cântă fiecărui muritor care îi părăseşte scena? Sau poate lumea însăşi îşi cântă, cu atâta durere, propria extincție?

Simți cum o stare de slăbiciune te afundă, încet, în imobilitate. Cu o hotărâre izvorâtă din ultimele-ți puteri reînnoieşti un rămăşag dintotdeauna ținut departe, adânc, în subconştient, şi promiți orice, totul, implorând o primordială clemență.

Brusc, abdomenul parcă îți ajunge în gât, ca şi cum ai cădea de foarte de sus şi, deschizând ochii, vezi nişte pereți scorojiți care se scutură violent în ritmul exploziilor ca de vulcan de afară. Iar

prin ploaia de praf de tencuială, la căpătâiul patului în care stai lungit, un necunoscut cu barbă te cheamă blând, dar nerăbdător, pe nume...

— Nu vă supărați... se poate?

— Poftim? te bâlbâi, încurcat.

— Mă scuzați, scaunul...

— Nu! Adică... sigur! puteți să-l luați, vă rog! răspunzi tu, cât mai politicos, aruncând imediat un ochi la ceas, pentru ca apoi, uşurat, să-ți mai plimbi privirea încă o dată peste marele furnicar de oameni a cărui zumzăială pare a fi remediul cel mai la îndemână contra grijilor şi stresului.

Însă deodată ochii îți rămân fixați undeva în depărtare, pe o figură bărboasă, vag familiară, ce pare că se apropie tot mai mult.

Îl recunoşti imediat pe necunoscutul care îți rostea numele şi ştii că mai ai la dispoziție doar o secundă sau două pentru a te hotărî ce să faci: rămâi sau fugi încotro vezi cu ochii...

TRADUCERI

Povestea şarpelui

(Leonid Andreyev)

Şhhh! Şhhh! Şhhh! Apropie-te. Uită-te în ochii mei!

Am fost mereu o creatură fascinantă, gingaşă, sensibilă şi recunoscătoare. Am fost înțeleaptă şi am fost nobilă. Şi sunt atât de mlădioasă în unduirea trupului meu grațios încât o să-ți facă plăcere să-mi priveşti linul meu dans. Acum am să mă încolăcesc într-un inel, am să-mi scânteiez pal solzii, să mă şerpuiesc tandru şi să-mi cuprind trupul metalic în blânda şi recea mea îmbrățişare. Una din multe! Una din multe!

Şhhh! Şhhh! Şhhh! Uită-te în ochii mei.

Nu-ți plac unduirea şi privirea mea dreaptă, sinceră? Ah, capul meu este greu, de aceea mă legăn aşa încet. Ah, capul meu este greu şi de aceea privesc atât de drept înainte în vreme ce mă legăn. Apropie-te de mine. Dăruieşte-mi puțină căldură; atinge-mi fruntea înțeleaptă cu degetele tale, în liniile ei fine vei desluşi forma unei cupe în care curge înțelepciunea, roua florilor de seară. Când mişc aerul prin unduirea mea, o urmă rămâne-n el, modelul celor mai frumoase pânze de vise fermecătoare, vraja mişcărilor silențioase, sâsâitul imperceptibil al liniilor alunecoase. Sunt tăcută şi mă legăn. Privesc înainte şi mă legăn. Ce povară stranie port pe gâtul meu?

Te iubesc.

Am fost mereu o creatură fascinantă şi i-am iubit tandru pe cei pe care i-am iubit. Apropie-te. Îmi poți vedea dinții mici, albi, fermecători şi ascuțiți? Sărutând, obişnuiam să muşc. Nu dureros, nu, doar în joacă. Grijulie şi tandră obişnuiam să muşc

puțin, până la ivirea primilor picuri luminoşi, până când un strigăt ce suna precum râsetul produs de gâdilat se făcea auzit. Era foarte plăcut – să nu gândeşti că era neplăcut; altfel de ce s-ar mai fi întors şi pentru alte săruturi cei pe care-i sărutasem? Dar acum nu mai pot săruta decât o singură dată – cât de trist – pentru o singură dată! Un sărut pentru fiecare – cât de puțin pentru o inimă iubitoare, pentru un suflet sensibil care nădăjduieşte după o intensă îmbrățişare. Dar sunt doar eu, cea tristă, care sărută o singură dată, şi trebuie să-şi caute iarăşi iubirea – el nu cunoaşte nicio altă iubire: pentru el, unicul, tandrul şi nupțialul meu sărut este imanent şi etern. Îți vorbesc deschis; iar când am să-mi termin povestea – am să te sărut.

Te iubesc.

Priveşte în ochii mei. Nu este adevărat că am o puternică şi magnifică privire? O privire fermă şi o privire dreaptă? Şi este de neclintit, precum oțelul împins în inima ta. Privesc înainte şi mă legăn, privesc şi farmec; în privirea mea verde adun frica ta, prețiosul, obositul şi supusul tău dor. Apropie-te. Acum sunt o regină, iar tu nu o să îndrăzneşti să nu-mi observi frumusețea; dar a fost o vreme stranie – Ah, ce vreme stranie! Ah, ce vreme stranie! La simpla ei amintire mă agit – Ah, ce vreme stranie! Nimeni nu mă iubea. Nimeni nu mă respecta. Am fost persecutată cu ferocitate, târâtă prin noroi şi batjocorită. – Ah, ce vreme stranie a fost. Una din multe! Una din multe!

De ce nu m-au iubit? Pe vremea aceea eram, de asemenea, o creatură fascinantă, dar lipsită de răutate; Eram gingaşă şi dansam minunat. Dar ei m-au torturat. M-au ars cu flăcări. Grele şi grobiene fiare m-au călcat în picioare cu paşii grei ai foarte grelelor lor picioare; colții reci ai gurilor lor însângerate mi-au sfârtecat trupul meu tandru şi-n durerea mea neputincioasă am muşcat nisipul, am înghițit praful de pe jos – muream de disperare. Strivită, muream în fiecare zi. În fiecare zi muream de disperare. Ah, ce vreme îngrozitoare. Stupida pădure a uitat totul, nu-şi aminteşte de vremea aceea, dar tu să ai milă de mine.

Apropie-te. Ai milă de mine, cea jignită, cea tristă, cea iubitoare, cea care dansează atât de frumos.

Te iubesc.

Cum aş putea să mă apar? Nu am decât dinţii mei albi, minunaţi, mici şi ascuţiţi – ei nu sunt buni decât pentru a săruta. Cum m-aş putea apăra? De abia acum îmi car pe gât povara aceasta îngrozitoare de cap şi privirea mea este imperativă şi dreaptă, însă pe atunci capul meu era uşor, iar ochii mei priveau cu blândeţe. Pe atunci nu avem venin. Ah, capul meu este atât de greu şi mi-e greu să-l ţin sus. Oh, am ajuns să fiu obosită de înfăţişarea mea – două pietre îmi stau pe frunte, iar acestea sunt ochii mei. Poate că aceste pietre lucitoare sunt preţioase, dar îmi este greu să le car în locul ochilor mei blânzi – îmi subjugă creierul. Sunt prea grele pentru capul meu. Privesc înainte şi mă legăn; te văd printr-o ceaţă verde – eşti atât de departe. Apropie-te.

Vezi, chiar şi-n tristeţe sunt frumoasă, iar privirea mea este galeşă din pricina iubirii. Priveşte-mi pupila; o voi micşora şi o voi mări, şi-i voi dărui o strălucire bizară – licăritul unei stele noaptea, veselia tuturor pietrelor preţioase; a diamantelor, a smaraldelor verzi, a topazului gălbui, a rubinelor roşii-sângerii. Uită-te în ochii mei: sunt eu, regina – mă încoronez singură, iar ceea ce străluceşte, ce arde şi licăre – care-ţi răpeşte judecata, libertatea şi viaţa – este venin. Este o picătură din veninul meu.

Cum de s-a ajung aici? Nu ştiu. N-am purtat gânduri duşmănoase celor vii.

Am trăit şi am suferit. Am fost tăcută. Am stat pe loc. M-am ascuns în grabă atunci când m-am putut ascunde; m-am târât grăbită. Dar nu m-au văzut niciodată plângând – nu pot plânge; iar dansul meu a devenit din ce în ce mai rapid şi mai frumos. Singură în linişte, singură în desiş, am dansat cu durere în suflet – îmi disprețuiau dansul meu iute şi s-ar fi bucurat să mă omoare în vreme ce dansam. Dintr-o dată capul mi-a devenit greu – Cât de straniu este! – Capul mi-a devenit greu. La fel de mic şi de

frumos, la fel de înțelept şi de frumos, a devenit dintr-o dată incredibil de greu; mi-a îndoit gâtul la pământ şi a început să mă doară. Acum m-am obişnuit cumva cu el, dar la început a fost teribil de straniu şi de dureros. Am crezut că sunt bolnavă.

Şi deodată... Apropie-te. Uită-te-n ochii mei. Şhhh! Şhhh! Şhhh!

Şi dintr-o dată privirea mi-a devenit grea – a devenit fixă şi ciudată – am fost chiar înspăimântată. Vreau să-mi alung privirea şi să mi-o feresc – dar nu pot. Privesc mereu înainte, scrutez cu ochii mei adâncuri tot mai profunde, de parcă aş fi pietrificată. Uită-te în ochii mei. De parcă aş fi pietrificată, toate lucrurile pe care le privesc sunt pietrificate. Uită-te în ochii mei.

Te iubesc. Nu râde de povestea mea sinceră, ai să mă înfurii. În fiecare ceas îmi deschid inima mea sensibilă, pentru că toate eforturile mele sunt în zadar – sunt singură. Unicul şi ultimul meu sărut este plin de durere – iar cel pe care-l iubesc nu este aici şi caut iarăşi iubirea şi-mi spun în zadar povestea – inima mea nu se poate suporta şi veninul mă chinuie, iar capul îmi devine şi mai greu. Nu-i aşa că sunt frumoasă în disperarea mea? Apropie-te.

Te iubesc.

Odată mă îmbăiam într-o baltă stătută din pădure – îmi place să fiu curată, este semnul unei nobile naşteri, şi mă îmbăiez adeseori. În timp ce mă îmbăiam, dansând în apă, mi-am văzut reflexia şi, ca întotdeauna, m-am îndrăgostit de mine însămi. Mă atrag atât de mult frumusețea şi înțelepciunea. Şi dintr-o dată am văzut pe fruntea mea, pe lângă celelalte podoabe cu care mă născusem, un nou şi ciudat semn – Nu era chiar acest semn cel care-a adus cu el privirea pietrificată şi gustul dulce din gura mea? Chiar aici o cruce se conturează întunecat pe fruntea mea – chiar aici – priveşte. Apropie-te. Nu este ciudat? Dar n-am înțeles atunci şi mi-a plăcut. Să nu mai fie nicio podoabă. Şi în aceeaşi zi, în aceeaşi zi teribilă, primul meu sărut a devenit şi ultimul – sărutul meu a devenit fatal. Una din multe! Una din multe!

Oh!

Îți plac pietrele prețioase, dar gândeşte-te, iubirea mea, cât de prețioasă poate să fie o picătură din veninul meu. Şi este o picătură atât de mică – Ai văzut-o vreodată? Niciodată, niciodată. Dar o să afli. Ia în considerare, iubirea mea, câtă suferință, umilință şi furie neputincioasă m-au devorat: a trebuit să trec prin ele pentru a putea să dau naştere acestei picături. Sunt o regină! Într-o singură picătură, născută de mine, aduc moartea celor vii, iar regatul meu este nelimitat, aşa cum durerea este nelimitată, aşa cum moartea este nelimitată. Sunt o regină. Privirea mea este inexorabilă. Dansul meu este teribil. Sunt frumoasă. Una din multe! Una din multe!

Nu te prăbuşi. Povestea mea încă nu s-a încheiat. Apropie-te.

Şi apoi m-am târât în stupida pădure, în dominionul meu verde.

Acum există o nouă cale, o cale îngrozitoare! Am fost bună ca regină şi ca o regină m-am aplecat cu grație la dreapta şi la stânga. Ia ei – ei au fugit! Ca regină, m-am aplecat binevoitoare la dreapta şi la stânga – iar ei, oameni stranii – ei au fugit. Ce crezi? De ce-au fugit? Ce crezi? Uită-te în ochii mei. Poți vedea în ei o anume scânteiere şi licărire? Razele coroanei mele îți orbesc ochii, eşti pietrificat, eşti pierdut. Îmi voi dansa în curând ultimul dans. Am să mă încolăcesc în inele, am să-mi scânteiez pal solzii şi am să-mi cuprind trupul în gentila şi recea mea îmbrățişare. Aici sunt! Acceptă-mi sărutul, sărutul meu nupțial – este durerea mortală a tuturor vieților oprimate. Una din multe! Una din multe!

Apleacă-te în fața mea. Te iubesc.

Mori!

- Traducere de **Alexandru - Ioan Despina** -

FOILETON

MULTIVERS - I

(Marcel Gherman)

Lucruri ciudate începură să se întâmple în lumea Stark. Viața locuitorilor săi, în care nimic nu părea să se schimbe vreodată, era bulversată de mici incidente pe care nimeni dintre starkieni nu putea să şi le explice.

În unele cartiere, timpul se oprea, pe intervale atât de scurte încât cei afectați de anomalie nu-şi dădeau seama că au trecut peste momente fără cunoştință, în care rămâneau suspendați în activitățile lor cotidiene ca în nişte stop-cadre hiperrealiste.

Valuri de energie fluorescentă, ivite de nicăieri, asaltau cu furie străzile oraşelor, provocând dezordine în traficul urban, iar apoi dispăreau la fel de brusc precum apăruseră. Căderi masive de tensiune în rețea făceau ca numeroasele dispozitive ce asigurau confortul citadinilor Conglomeratului Stark să iasă din funcțiune.

Circulau zvonuri despre creaturi fabuloase din alte tărâmuri, ce pătrundeau în spațiul Stark prin breşe interdimensionale. Martorii vorbeau despre un dragon uriaş ce zbura liber în elementul său, ca în vertijul de azur al unui înalt paradis celest. Îl văzuseră cum îşi unduia solzii albi printre marile clădiri-poliedre. Aducea foarte mult cu cel dintr-un film holografic cu magie şi spirite rătăcitoare, cu eroi neînfricați şi prințese, despre o țară îndepărtată pe nume Cathay.

Părea că frontierele dintre real şi neverosimil fuseseră anulate.

De fapt, ființele care populau lumea Stark erau ele însele doar nişte ficțiuni. Suflete dematerializate, îngeri virtuali ce şi-au transcens învelişul carnal, pentru a dobândi corpuri noi,

apollinice, într-o viață de apoi. În asemenea formă deveniseră nemuritori.

Nimeni nu ştia cu exactitate cât timp s-a scurs din momentul marii migrații spre dimensiunea Stark. Cert este că lumea reală dispăruse şi tot ce a mai rămas din viața de pe Terra erau artefactele sale culturale. Filmele, cărțile şi muzica, istoria şi miturile vechiului Pământ, pentru care starkienii dezvoltaseră o adevărată obsesie. La acestea se adăugau fanteziile artificiale fabricate în studiourile şi laboratoarele Stark. Îşi trăiau cu pasiune visele şi amintirile într-un univers circular, asemănător unei benzi Moebius, în care nu se întâmpla niciodată nimic.

Iar acum în această existență ciclică interveneau noi factori.

Într-o zi de luni, la ora 8.23 dimineața, Ada Janssen îşi savura cafeaua, pregătindu-se pentru o nouă săptămână de muncă. Niciun eveniment neprevăzut nu părea să-i tulbure echilibrul interior. Era o zi ca oricare alta, dintr-o viață ce i se părea suficientă sieşi.

Avea tot ce putea să-şi dorească. Îşi împărțea timpul între o slujbă de prestigiu, pe care îi plăcea să o considere necesară, şi nenumăratele distracții oferite de Conglomerat tuturor cetățenilor săi. Nimeni nu era discriminat. Fiecare beneficia de dreptul la o viață liniştită şi lipsită de griji, pe care avea toate motivele să o creadă fericită.

Nu se întrebase niciodată de ce, ajunşi în acest Eden, în această utopie virtuală, oamenii nu se dispensaseră de condiția de a munci. Dorea să creadă că era mai bine aşa. Probabil, o lume în care nu ar mai fi rămas nimic de făcut ar fi fost insuportabil de plictisitoare. Până la urmă, orice societate avea nevoie de micile ei disfuncționalități, gândea Ada Janssen. Sau cel puțin de iluzia lor.

Mai rămâneau multe lucruri de pus la punct în societatea Stark. Recunoştea chiar o anumită plăcere în alternanța dintre

tensiunea de la serviciu şi relaxarea ce îi urma. Un echilibru al contrariilor care forma baza unei vieți armonioase.

Se afla în continuare în apartamentul său, întinsă într-un fotoliu rabatabil. Inspira aerul proaspăt, îmbibat de parfumuri vagi, emanate de plantele de junglă ce creşteau din abundență în încăpere. Semăna cu o dimineață de după ploaie într-un desiş amazonian. Bineînțeles, nu fusese niciodată în jungla amazoniană. O văzuse doar în filme şi holocărți. Sau poate nu-şi amintea că ar fi fost acolo vreodată.

Sigur, aceste liane şi orhidee înflorite nu erau decât nişte imitații, la fel ca şi tot restul din Conglomeratul Stark. Artiştii de la companiile de design aveau libertatea să sintetizeze aproape orice din pseudomateria virtuală, chiar şi organisme vii. Erau nişte replici în trei dimensiuni ale unor plante adevărate ce crescuseră cândva pe planeta Pământ, reproduse după arhivele biologice.

Stilurile excentrice în amenajarea interioarelor domestice erau mereu la modă. De regulă, locatarii îşi alegeau ambianțe foarte individualizate, inspirate de o abundență de modele disponibile, pe care obişnuiau să le schimbe frecvent. Cu ajutorul unor proiectoare holografice, îşi transformau cu uşurință locuința într-o privelişte din deşert sau într-un peisaj bucolic dintr-o pictură a lui Degas, sau optau pentru interiorul luxos al vilei unui patrician roman, sau chiar pentru cel al palatului Împăratului-Soare.

Intimitatea decorului interior, preluat din alte spații şi alte timpuri, o făcea uneori să uite că realitatea cotidiană în care trăia era mult mai stranie şi mai nefirească decât ar fi putut să pară orice amintire din trecut. În astfel de momente, Ada ajungea să facă abstracție de faptul că se afla într-un spațiu format din şase dimensiuni, în care mai erau inserate structuri organice tridimensionale – oamenii, fauna artificială şi vegetația-simulacru. O zonă suspendată în imponderabilitate, lipsită de repere, unde nu exista sus şi jos. O realitate misterioasă ale cărei legi de funcționare rămâneau inexplicabile, dar care era percepută în mod paradoxal drept ceva comun, drept o banalitate.

Îşi termină cafeaua. Era timpul să plece la serviciu.

Se înălță din fotoliu şi începu să leviteze prin încăpere, îndreptându-se spre ieşirea din apartament. În lumea Stark, un simplu reflex, un gând era suficient ca să-şi ia zborul asemenea unei păsări. La fel de uşor precum ai mişca un braț. Pur şi simplu, le ordonai muşchilor şi aceştia se supuneau. O demonstrație a supremației minții asupra materiei, în condițiile când materia însăşi fusese desființată.

Oare ce o oprea, pe ea sau pe oricine altul, să-şi exercite în mod absolut această putere? Talentul magic de a transforma întreaga realitate, întregul univers Stark, doar prin forța voinței?

Se pare că anumite mecanisme restricționau această abilitate. Trebuia să fie o explicație. Ori aceste limite făceau parte de la bun început din proprietățile dimensiunii Stark, ori fuseseră introduse de cei care au condus marele exod, în momentul colonizării noii lumi.

Călătorie spre oceanul infinit, astfel îl numiseră acei vizionari de demult.

Ada îşi privi pentru o clipă reflecția din oglinda holografică suspendată în mijlocul odăii. Părul blond, ochii de un albastru intens şi trăsăturile fine ale feței erau reminiscențe ale vechii sale identități pământene. Îşi alese o pieptănătură şi o vestimentație ce imitau ținuta corporativă din anii ’80 ai secolului XX. La dispoziția ei se afla întreaga istorie a modei, care se sfârşea bineînțeles în acel fatidic secol XXII.

Tenul ei pur demonstra o sănătate impecabilă. Tinerețe veşnică, sănătate şi vigoare, acestea erau darurile oferite de lumea Stark locuitorilor săi. Corpul ei, ca şi cele ale tuturor starkienilor, nu îmbătrânea şi nu era supus schimbării. Reproducea aspectul fizic din acel stadiu al vieții în care a surprins-o transmutația cibernetică, la care se adăugau anumite modificări minore ce nu puteau fi evitate. Pentru marele dar al nemuririi exista până la urmă un preț de plătit...

Gândurile sale fură întrerupte de un semnal sonor, un tril electronic, asemănător celui al unei păsări exotice, care anunța un nou apel pe vidfon.

Ada Janssen reacționă din reflex:

— Acceptă apelul.

Simțurile îi fură inundate de o masă densă de statică şi white noise. O senzație de durere acută o făcu să riposteze imediat:

— Deconectează!

În tăcerea ce se înstăpâni din nou în casă, verifică originea mesajului: un utilizator anonim.

I se păru că întrezărise în acel infern de distorsiuni electrice un halou de lumină, o siluetă fantomatică ce rostea cuvinte de nedesluşit.

Probabil fusese o nouă defecțiune în rețeaua de comunicații. Observă că în ultima perioadă accidentele de acest fel se întețeau. Un apel-fantomă? Oare ce mai putea să-i urmeze?

Nu acordă atenție acestui incident.

Pătrunse în garajul în care staționa vehiculul său personal, un model Daihatsu. Senzorii de mişcare ai maşinii reacționară la proximitatea stăpânului şi ecranul de bord se activă. Deasupra pupitrului de comandă apărură proiecții în culori de smarald.

Se instală pe bancheta din față, cuplă centura de siguranță şi selectă de pe harta virtuală una dintre destinațiile presetate: oficiul companiei Endsoft. Degetele sale agile, obişnuite cu astfel de operații, schițară câteva gesturi în aer. Vehiculul aerian îşi ambală motorul, apoi îşi luă zborul în regim de autopilot. Părăsi adăpostul blocului rezidențial şi se pierdu în agitația traficului din stradă.

Fiindcă sistemul de ghidare al vehiculelor, programat să evite orice fel de coliziune, nu dădea greş niciodată, deplasarea prin spațiul metropolei era întotdeauna o experiență cât se poate de

lejeră pentru Ada Janssen. Din când în când, traficul era întrerupt de pietoni ocazionali. În absența unei axe de orientare, o parte dintre pietoni se deplasau cu capul în jos, sau lateral, la fel ca şi unele vehicule zburătoare. În pofida acestui aspect ciudat, traficul urban nu părea nicidecum afectat de haos.

Orice mişcare a vehiculelor făcea să se agite microflora luminescentă din aer. Precum în abisurile oceanelor de pe Terra, unde soarele nu pătrundea niciodată, aceste particule microscopice, omniprezente în metropolele Stark, reprezentau unica sursă de lumină, care era propagată simultan de peste tot. Starkienii nu cunoşteau niciodată noaptea.

Dacă oraşele ce existaseră cândva pe planeta Pământ erau structurate pe verticală, atunci cele din Conglomeratul Stark urmau o arhitectură poliedrică. În absența gravitației, această opțiune urbanistică părea perfect rațională. Clădirile, suspendate la distanțe egale, îşi aveau ferestrele şi intrările orientate spre toate direcțiile.

Cartierul Adei Janssen amintea de o versiune oarecum grotescă a Parisului în apogeul stilului Art Deco, pe care un grafician excentric l-ar fi supus deconstrucției prin sofisticate manipulări computerizate. Blocurile sale erau construite din piatră albă, având vase cu flori la balcoane şi fiind decorate cu imitații de arcade şi coloane.

Ada Janssen se simțea întotdeauna bine în accst cartier. Poate că la mijloc erau amintirile trecutului ei, ale cărui urme îi rămaseră înscrise în cele mai adânci straturi ale inconştientului.

Metropola în care locuia era o hipersferă. Sau cel puțin aceasta era explicația pe care i-o dicta implantul BIOS din memoria ei. Nu avea niciun motiv să-i pună la îndoială veridicitatea. Era un spațiu multidimensional, o sferă din şase dimensiuni. Oraşul se întindea pe câteva zeci de kilometri şi purta numele de identificare A-17. Această imensă aglomerare urbană nu avea centru şi nici periferie. Ada cunoştea din proprie experiență că dacă te îndreptai spre una dintre extremitățile sale, ajungeai mai devreme

sau mai târziu la capătul lui opus. Unicul reper provizoriu era marele turn de comunicații, amplasat în cartierul corporativ. Acesta reprezenta miezul rețelei de energie şi a celei de comunicații, ambele fiind propagate de la distanță, fără fir.

În universul Stark mai existau multe alte astfel de metropole-sfere, unite între ele prin tuneluri interdimensionale. Undeva departe se afla oraşul central A-Zero, sediul conducerii întregului Conglomerat Stark. Nu ştia aproape nimic despre această capitală misterioasă. Circulau doar zvonuri contradictorii despre liderii societății Stark. Se zicea că erau nişte ființe supranaturale dotate cu darul profeției, ale căror puteri se apropiau de cele ale zeilor.

Mai rămâneau câteva minute până când vehiculul aerian ar fi ajuns la destinație, astfel încât Ada se decise să conecteze sistemul audiovizual integrat în maşină. Pe ecran era proiectat un mesaj publicitar, un scurt documentar transmis de Serviciul de Presă al Conglomeratului Stark:

„ISTORIA CONGLOMERATULUI STARK”

Vocea prezentatoarei relua pe fundalul unor imagini holografice acelaşi text standard, pe care Ada îl auzise de nenumărate ori:

„În secolul XXII, civilizația noastră era amenințată de extincție. Intensificarea activității solare risca să transforme planeta Pământ într-o rocă incinerată.”

Proiectorul holografic prezentă o imagine din spațiu a Pământului mistuit de flăcările unei uriaşe erupții solare. Bineînțeles, era doar o simulare computerizată.

„Atunci întreaga umanitate a săvârşit CĂLĂTORIA SPRE OCEANUL INFINIT, marea migrație spre DIMENSIUNEA STARK, unde a dobândit NEMURIREA. Timp de eoni CONGLOMERATUL STARK îşi perpetuează valorile umaniste şi modul de viață.”

În fața Adei Janssen se perindară imagini ale lumii Stark. Oare care era adevărata vechime a acestei societăți utopice? Milioane,

poate chiar miliarde de ani? Posibil, însuşi universul real dispăruse demult, consumat într-o disoluție finală.

Prezentatoarea îşi continuă discursul:

”Totuşi, să nu uităm că fiecare dintre noi are un preț de plătit pentru viața în LUMEA STARK. Corpul nostru este nemuritor, dar, spre regretul personalului psihotehnic, mintea noastră nu poate susține un volum de amintiri ce îi depăşeşte limita de rezistență. Pentru a preveni efectele de degradare a minții, vizitați la momentul potrivit centrele specializate, pentru a urma procedura profilactică de ŞTERGERE A MEMORIEI.”

Ada Janssen ştia că toți cetățenii Stark suportaseră această procedură în trecut, la intervale de aproximativ o sută de ani. Ea însăşi trecuse prin această experiență cu trei ani în urmă.

În timp ce continua să se deplaseze cu vehiculul aerian spre locul de muncă, interveni un nou apel videofonic. Deasupra pupitrului de comandă apăru proiecția holografică a unui chip familiar:

— Bună dimineața, Adelle!

— Bună dimineața, Julia!, îi răspunse. Mă bucur să te văd bine dispusă.

— Şi eu la fel. Îți trimit pozele de la petrecerea de sâmbăta trecută. Pa!

Ada rememoră acea seară din Club Rex, cu participarea lui DJ Naaga. În mintea ei se conturară raze laser prinzând forme în penumbră. Reverberațiile unui ritm letargic îmbinându-se cu enigmatice clopote Zen…

Urmă apoi un alt apel, de această dată de la Paul, colegul ei de serviciu:

— Ştii, mi-a venit o idee în privința acelei rețele neurale Sigma, zise Paul.

— Ai în vedere programul de ameliorare a comunicațiilor la care lucrăm?, îi răspunse Ada Janssen.

— Sigur. Îți voi demonstra totul când ajung la sediul companiei. În câteva clipe sunt acolo. Da, şi... ia-o mai uşor, ştim cu toții cât e de dificil să te acomodezi într-un nou oraş...

— Am să încerc. Oricum, îți mulțumesc, Paul.

— Ne vedem la serviciu...

Îşi petrecu timpul rămas până a ajunge la destinație vizionând spoturi publicitare ale celor mai noi filme holografice.

Pumnalul lui Xian, cu vedeta Jane Chiang. Pe ecranul virtual apăru imaginea în miniatură a unui dragon alb plutind în văzduh. O fată în veşmânt tradițonal alerga în urma lui peste dealuri acoperite cu arbori de agud.

Arjuna şi cele şapte avataruri. Un războinic înota printr-o întindere nesfârşită de ape, spre un miraculos regat subacvatic.

După care urmări programul retrospectivelor din cinematograful Paraiso. Pelicule de epocă prezentate exclusiv în varianta originală 2D: Fierarul lui Buster Keaton, Hoțul din Bagdad, Planeta Albastră, 2046...

Într-un sfârşit, răsfoi site-urile magazinelor de modă şi se gândi că n-ar strica să le viziteze în timpul liber.

În față i se contură imensul poliedru de sticlă al corporației Endsoft. În pofida tuturor aparențelor, Ada Janssen avu un presentiment că acea zi nu va fi una obişnuită pentru ea.

-va urma-

**Un fundal muzical sugerat pentru lectură – piesa „Black Lotus" compusă de Marcel Gherman:*

REPUBLICA - VII

(de Florin Purluca)

11.

Sub atingerea fină a Galateii, umbra din taina unui colț de stâncă prinse viață. Se scurse lin, cu două perle în loc de ochi. Apucă brațul unui pom secătuit de sevă şi sări precum malratisul samirian. La fel de întunecată, la fel de ucigătoare, privi înspre ascunzătoarea baratului. Descoperi cortegiul Isidorei. Informația fusese de bună credință şi, spre mirarea nălucii, mai existau încă bântuitori ai stepei cu tăria cuvântului, fie el şi urzit trădării.

Abandonă urcuşul şi se aşeză turceşte. Din dosul hainelor țesute în fir de smoală scoase un mâner de pumnal, lipsit de lamă. Doi şerpi barateeni se încolăceau pe post de mâner, iar capetele lor ascuțite serveau drept apărători. Scrijeli țărâna cu una dintre căpățânile de şarpe. Mai întâi un cerc, pe urmă, în inima lui, cele două luni. Azvârli o mână de praf violet peste desenul rudimentar, mârâind înfundat câteva descântece. În zborul său, praful de cristalită prinse forma unui chip zbârcit, chinuit de vreme, cu un deget descărnat, țintuit spre ochii argintii ai umbrei.

Năluca mârâi din nou, răguşită. Avu atâta răbdare cât praful să se aşeze, după care scuipă dezgustată. Lovi cu putere centrul scrijeliturii, folosindu-se de pumnal. Sări ca arsă şi, în avântul ei, ca prin minune, lama pumnalului se născu din lumina lunilor. Colții zvâcniră mulțumiți. Vânătoarea putea să înceapă!

*

Isidora respiră cu greu aerul îmbâcsit de incertitudine. Țesătoarea nu cerşea prezențe, ci prezențele cerşeau cunoaşterea ei sfântă. Asta fusese marea ei frământare când Harun îi dăruise discul. Purta semnul primului îmblânzitor de krakstari şi mirosea a carne stricată. Mirosea a moarte.

Animalul zvâcni cu putere, forțând-o să-şi ascundă pumnii în blana lui. Despică aerul cu eleganța unei păsări, dar cu forța unui uragan. La scurt timp, alți cinci krakstari o urmară, în drumul insolit către țesătoare.

Zbura, şi de-odată cu ea, zburau şi gândurile. Unele bune, pline de dragoste şi frumos, iar altele mai puțin purtătoare de bucurii, mânjite de aerul putred al cărnii stricate. Ar fi vrut să facă doar un simplu semn şi, sub imboldul lui, krakstarul, să alunece printre nori, departe, în ținuturi fără stăpâni, lipsite de poveri de neînchipuit. Însă aşa ceva nu era cu putință. Soarta poporului şedea în mâinile ei, grea cât o zeiță din plumb, şi, mai presus de toate, chemarea țesătoarei însemna că-n mâinile ei stătea şi soarta unui suflet apropiat. Determinarea ei făcea diferența dintre viață şi moarte. Cel ce primea discul, prin faptele lui, chema ori alunga moartea.

*

Cortegiul se pierdu prin vălătucii plumburii ai văzduhului, iar umbra, cu toată şiretenia de care putuse da dovadă, se scurse printre bucățile de stâncă şi vegetație uscată. Sări de ici-colo, ferind obstacolele din calea vânatului.

Degetele scormoniră pământul ars de mii de ani de soare. Atotstăpânul stepei, îl numeau bântuitorii pe Rua. Puternicul şi stăpânul tuturor lumilor, dătătorul şi, totodată, călăul vieții. Îşi făcu pumnul căuş şi strânse atâta pământ cât să-l poată adulmeca. Mirosea frumos. Mirosea a moarte. Îşi miji colții pentru a doua oară. Ochii sclipiră răbdători, cufundați într-o baltă de întuneric.

Zgomotul unor paşi stinse sclipirea perlată. Straja trecu nestingherită, lăsând cale liberă unei închipuiri de asasin barateean. Suflet blestemat, izgonit din lumea celor morți şi temut de cei vii. Cerşetor de pradă, avar după tocmeală cu iz de moarte, dositor de arginți pentru cumpărarea acceptului călăuzei lumii de apoi.

Trecu nevăzut, ferindu-se în dosul unor mărăcini. Îndură acolo câteva clipe de aşteptare, după care se lăsă în grija unui cort. De cum despică pliul foii de cort, dezgolindu-şi lama pumnalului, se jucă nemilos în carnea unui adormit. Dispăru la fel de izbitor cum apăruse.

*

Krakstarul îşi opinti ghearele în scoarța uscată a Samirului. Isidora descălecă şi-şi simți inima ca un vulcan. Un val de fierbințeală îi cuprinse corpul. Se apropie tăcută de stânca iluzorie. Dispăru în lăuntrul ei, depăşind-o ca pe-o perdea de mătase. Restul cortegiului o urmă, la fel de tăcut, în Grotă.

Trecu de chipul cioplit al Primului îmblânzitor de krakstari, umbrele violacee jucându-i pe obrazul drept. Se aşeză cuminte în aşteptarea bătrânei țesătoare. Grota se umplu de un susur înfundat, plăcut ca vocea unui pârâu de munte. Şahona se arătă fetei în lumina caldă a făcliilor. Tânără şi plăcută, aşa cum o cunoscuseră toți fii şi fiicele stepei.

Destinul te chemă spre mine,
Lumina-ți urzeşte prin vine,
Frumoasă dar tristă fire,
A morții şi-a vieții sortire,
Lumina-ți urzeşte prin vine!

Tânăra femeie fremătă, tot mai întristată. Nu se înşelase în niciun chip. Moartea îşi căuta nestingherită ofranda. N-avea să fie ea cea care urma să se stingă, însă, după graiul bătrânei

țesătoare, firul propriei vieți se împletise, cumva, cu cel al ofrandei.

*

Lama pumnalului cu şerpi sclipi când soldatul din fața ascunzişului de barat tresări ca ars. Îşi trezi sabia la viață şi se avântă asupra umbrei. O lovi cu atâta sete, încât metalul o despică, aşa cum despică cuțitul untul. Umbra lunecă, sângerând o dâră de smoală. Se stinse în lacul de întuneric din preajma cortului şi, ca prin minune, fără ştirea sau puterea de crezare a soldatului cucerit de-o victorie înşelătoare, reapăru în coasta lui, din pântecul negru al unui trunchi uscat. Razele lunilor deveniră din nou oțel şi o altă inimă nu mai ştiu să bată. Carnea neînsuflețită izbi pământul, înecându-se într-un nor de praf. Un glas răsună în interiorul cortului:

— O umbră, Elohi-barat! apucă Harun să îndruge.

Baratul se făcu una cu spuma laptelui. Fața lividă, închegată cu spaimă, trădă o frică de neînchipuit. Nu scoase niciun cuvânt.

— Stai în lumină, îi strigă generalul baratului.

Şi umbra veni. Unduitoare, înşelătoare şi cu limba-i despicată de şarpe, murmură:

— Lumina nu te va cruța, baratule, spuse ea rânjind. În dosul ei se află umbra şi se pierdu într-o clipită. Vin după tine, se auzi o voce de nicăieri. Miroase a spaimă, baratule. M-auzi? Miroase a moarte.

Generalul sări dintr-un colț în altul al cortului, împungând câte-o umbră cu sabia.

— Stai în lumină, Elohi-barat! Nu te lăsa păcălit de glasul ei plin de venin. Stai în lumină!

Elohi-barat îşi smuci trupul, proptindu-şi spinarea în dreptul unei făclii. Focul juca blând, aruncând forme întunecate prin tot cortul. Forme care nu păruseră nici când atâta de veninoase.

Rămase ca o stâncă, urmărind neputincios lupta zadarnică a generalului.

Harun lovi ba la stânga, ba la dreapta, despicând unduiri închipuite din unghere umbrite şi pânza cortului totodată. Atins de deznădejde, se trase spre lumină. Atunci, asasinul ieşi la iveală. Zvelt, cu trup învălurat, vândut pe vecie infernurilor. Totul era una cu noaptea, doar ochii şi-o pereche argintată de colți îmbrățișau lumina caldă a focului. Îşi trase pumnalul la vedere. Îl chemă pe general la luptă.

Harun scoase un urlet şi năvăli spre arătare. Lama spadei trecu neputincioasă la două degete de umărul asasinului. Mai vru să se întoarcă însă spinarea îl arse ca atinsă de jăratec. Vlaga i se scurse din brațe ca vinul din cofele. Fierbințeala atinse şi gâtlejul. Un val dulceag îi năvăli cerul gurii, forțându-l să bolborosească pe limba pierzaniei. Icni, însă cuvintele refuzară să i se închege pe limba înecată în sânge.

— Zi-mi, generale, spuse umbra cu-n zâmbet parşiv, ți-ai închipuit vreodată că moartea poate avea un gust atât de dulce?

Neputincios, Harun căzu în genunchi. Sângele scăpă printre pumnii încleştați în capul bărbiei. Generalul se lungi la picioarele asasinului. Albastrul ochilor săi păli, îmbrățișând culoarea cenuşii.

Ochii umbrei sclipiră plini de dorință.

— Akram tamli*, Elohi-barat! Îți transmite prea-iubitul tău rege.

*- Următorul fragmnent îi va aparține lui **Alexandru-Ioan Despina** -*

*sfârşit dulce

ESEU

MARTE – între un roman şi o povestire

(de Alexandru Lamba)

Atunci când începutul expansiunii omului în univers este adus în discuție de către literatura S.F., trei planete sunt mereu menționate: Luna, Venus şi Marte. Motivele sunt atât de evidente încât nu cred că necesită să fie enunțate. Dintre ele, totuşi, una se bucură de un statut privilegiat: Marte. Cel mai probabil datorită condițiilor mai apropiate de cele de pe Terra, de fiecare dată când idei precum „existența vieții în univers în altă parte decât pe planeta noastră" sau „colonizarea altor lumi" au fost dezbătute, zeul războiului a fost mereu primul pe lista de discuții.

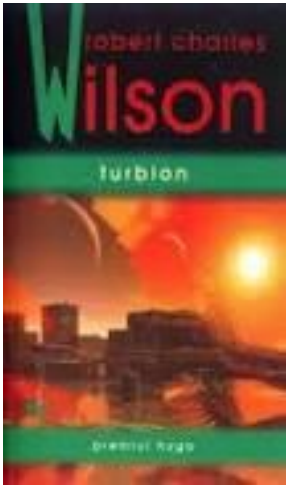

Este aproape imposibil astăzi, dacă vrei să scrii Science Fiction despre colonizarea planetei Marte, sau despre Marte în general, să ignori imensul volum de literatură consacrată în domeniu. Subiectul este atât de des abordat, cărarea atât de bătută, încât greu se poate crede că mai poate oferi vreo perspectivă nouă. De unde ar mai putea apărea posibilități de explorare şi exploatare a sursei literare care este planeta roşie? Oricât ar putea părea de paradoxal, din însăşi vastitatea literaturii deja scrise pe această temă.

Dacă în cazul povestirii „Împăratul de pe Marte" de Allen M. Steele firul acțiunii este foarte simplu, bazându-se pe colectarea de literatură S.F. cu tematică marțiană ca element central şi ca scop în sine, romanul „Turbion" al lui Robert Charles Wilson, care

fascinează prin complexitatea şi profunzimea sa, este memorabil şi prin acest element, al aducerii în scenă a acestor opere.

Ambele texte, cum este şi de aşteptat, vorbesc despre colonizarea planetei roşii, însă condițiile, mijloacele şi scopurile în, prin şi pentru care acest lucru se întâmplă sunt total diferite. Dacă în cazul povestirii „Împăratul de pe Marte" ea vine ca un pas natural pe care dezvoltarea civilizației şi tehnologiei umane îl face, în cazul romanului „Turbion" ea este o măsură disperată şi incertă, căutarea unui refugiu în spațiu şi timp din calea pierzaniei. Pentru că lumea acestei remarcabile opere este împinsă înainte de o forță necunoscută, ale cărei intenții sunt imposibil de intuit, către sfârşitul planetei.

De când astronomia şi-a luat avânt iar studiul stelelor a relevat natura lor non-perenă, suntem cu toții conştienți că, peste câteva miliarde de ani, şi Soarele nostru va pieri. O va face încet şi dureros, transformându-se într-o imensă roşie, stadiu în care va pârjoli cu dogoarea sa de stea muribundă şi Pământul, distrugând orice formă de viață pe care acesta o va mai fi găzduit.

Dar asta se va întâmpla peste miliarde de ani! De ce să ne batem capul acum? Pentru că, în scenariul imaginat de Wilson, timpul accelerat de dincolo de atmosfera terestră, de dincolo de turbion, va aduce inevitabilul cataclism cosmic în această jumătate de secol. Cum va reacționa societatea umană? Vom încerca să luptăm cu ceea ce nu înțelegem, cu ceea ce ne protejează într-un fel, dar ne răpeşte stelele şi ne trimite în galopul eonilor către abis? Ne vom cere stelele răpite înapoi? Cum va evolua politica? Dar ştiința, dar religia? În ce-şi vor găsi confortul sufletesc oamenii? Unde vor fugi?

N-am să vă stric plăcerea lecturii acestui minunat roman vorbindu-vă despre concluziile pe care uimitoarea putere de

analiză a lui Wilson asupra comportamentului uman le creionează în evoluția societății pre-apocaliptice, voi repeta doar că salvarea va fi căutată pe Marte. Iar când de acolo, după mii şi mii de generații, un post-om se va întoarce pe planeta mamă, interesul său pentru literatura SF dedicată lumii sale va fi acelaşi cu al nebunului lui Allen M. Steele care se proclamă „Împăratul de pe Marte”

Nu voi trece şi eu în revistă operele sau autorii la care se face referire, cele două opere o fac mult mai bine decât aş putea-o eu face. Iar pe lângă povestirea „Împăratul de pe Marte”, în numărul 2 al CPSF Anticipația se găseşte şi un impresionant articol: „MARTE, MAREA IUBIRE A SF-ului” semnat de Tudor Ciocârlie, o adevărată pagină de enciclopedie dedicată acestui subiect.

Cinema SF

Existenz

(de Marcel Gherman)

Filmul „Existenz” (1999), în regia canadianului David Cronenberg, a reprezentat o încercare a acestui cunoscut cineast de a aborda genul cyberpunk, care era foarte în vogă în acei ani. Lansat în aceeaşi perioadă cu pelicula „Matrix”, filmul lui David Cronenberg constituie, conform opiniei unor critici, o opțiune mult mai elitistă pentru cinefili decât superproducția fraților Wachowski. În „Existenz” mai pot fi distinse şi anumite paralelisme cu „Videodrome”, un alt film SF al regizorului canadian, care a abordat aceeaşi temă a alienării şi a transgresării frontierelor dintre realitate şi iluzie.

„Existenz” pune în discuție implicațiile unui fenomen recent, aşa-numitul gaming culture, cultura jocurilor de computer. Ultimele trei decenii au constituit perioada de formare a acestui domeniu. În prezent jocurile tind să se transforme într-o nouă formă de artă, ce tinde să concureze cu cinematografia, şi chiar să

devină ceva mai mult decât un divertisment. Referindu-se la colaborarea sa recentă în realizarea jocului „Beyond. Two Souls", cunoscutul compozitor de film Hans Zimmer a numit jocurile de computer „...the next big thing beyond entertainment". Însăşi ideea de a acționa de parcă viața ar fi un joc presupune implicații grave de ordin moral. Multe dintre incidentele violente ce au loc astăzi în Statele Unite sunt provocate anume de indivizi ce nu mai pun preț pe viață şi pe lumea materială.

Filmul lui David Cronenberg o are ca protagonistă pe artista creatoare de jocuri Allegra Geller (interpretată de Jennifer Jason Leigh), o adevărată vedetă în domeniu, care îşi prezintă în cadrul unei convenții noua sa creație interactivă, elaborată pe parcursul a cinci ani, pentru corporația Antenna Research. Este o tehnologie revoluționară ce utilizează nişte joystick-uri unite direct la sistemul nervos, generând astfel o lume virtuală ce nu poate fi deosebită de realitatea fizică.

În timpul prezentării un asasin întreprinde o tentativă de omor asupra Allegrei Geller. Rămâne incert dacă acest asasin este afiliat la aşa-numita mişcare a realiştilor, care consideră orice formă de violare a realității drept o blasfemie, sau este un agent al corporației concurente Cortical Systematics. Allegra este nevoită să fugă de la locul crimei împreună cu specialistul în Relații Publice Ted Pikul (interpretat de Jude Law), devenit bodyguard provizoriu al vedetei programatoare.

Allegra îl invită pe Pikul să încerce noul ei joc şi astfel cei doi se lansează într-o aventură virtuală în timpul căreia vor pierde cu desăvârşire contactul cu lumea reală. Pe un nivel al realității, cei doi sunt amanți, pe altul, duşmani de moarte, iar pe un al treilea ei sunt complici, anarhişti care vor să-i omoare pe toți adepții antirealismului. Faptul că aceiaşi actori sunt puşi să interpreteze personaje total diferite face filmul mai palpitant. „Existenz" este unul dintre rarele cazuri în care, în loc de şcoala actoricească de inspirație stanislavskiană, cea a „trăirii", prin care actorii tind să reprezinte cât mai realist trăirile personajelor, este aplicată mai degrabă şcoala teatrală Vahtangov, cea a reprezentării, în care

interpreții îşi asumă conştient faptul că joacă o înscenare, privind-o dintr-o perspectivă ludică şi detaşată. O serie de personaje din „Existenz” sunt înfățişate în mod intenționat ca nişte entități virtuale generate de computer. În jargonul informatic acestea se numesc NPC (Non-Playable Characters).

Este greu de presupus cine va învinge în acest război dintre realişti şi antirealişti, dintre cortex şi talamus. După cum afirmă David Cronenberg, până la urmă, totul e realitate virtuală!

Autorul îşi prezintă cartea

Vraciul de pe norul interior

(de Lucian Dragoş Bogdan)

Cum ar fi dacă o civilizație ar da fiecărui membru al ei un nume pe care nu l-a mai avut nimeni, niciodată? Cum ar fi dacă acest nume ar reprezenta misiunea pe care acel membru trebuie s-o îndeplinească în viață, o misiune pe care nimeni altcineva n-o va mai primi vreodată? Şi cum ar fi dacă de îndeplinirea acelei misiuni ar depinde supraviețuirea propriei specii?

Romanul „Vraciul de pe norul interior”, apărut la editura Tritonic, este o poveste din universul Frontierei care se alătură altor texte publicate de-a lungul timpului (unul dintre ele, „Moartea unei prințese înaripate”, în nr. 33 al Gazetei SF). O space opera cu accente fantasy şi hard SF, cartea merge pe linia unor Asimov sau Clarke şi propune, în locul conflictelor la scară galactică, un univers pe care îl privim cu fascinație. Ea se doreşte un omagiu adus Ursulei K. Le Guin – ale cărei cărți m-au vrăjit – şi lui Roger Dean, cel care a ilustrat magistral copertele unor albume aparținând formațiilor Yes şi Asia. Apariția sa n-ar fi fost posibilă fără efortul editorului Bogdan Hrib şi a redactorului Eugen Lenghel, precum şi fără minunata copertă a Alexandrei Bardan.

Protagonistul romanului nu este un om, ci o ființă extraterestră diferită de

înțelegerea noastră. O ființă pe care sper că vă voi face s-o îndrăgiți într-atât încât să fiți dispuşi să mergeți alături de ea printre stele. Să vedeți lumi, să cunoaşteți ființe şi civilizații stranii, să vă amuzați şi să plângeți, să învățați sau să filozofați. Va fi o călătorie în care vă îndemn să lăsați imaginația liberă, aşa cum făceați când ascultați basmele copilăriei. Dar vă cer, în schimb, câteva lucruri.

Vă cer să nu judecați o fraro-ea dispusă să facă orice pentru a-i da o şansă copilului său, chiar dacă gestul ei poate părea reprobabil. Vă cer să înțelegeți un rogan care nu vrea să se opună cursului natural al lucrurilor, oricât de dureroase ar fi consecințele, dar care se dovedeşte un sprijin de nădejde la nevoie. Vă cer să ascultați un vraci care trăieşte pe norul interior şi care ascunde taine cu iz de legendă. Şi vă mai cer să priviți cum tocmai calitățile şi defectele fac un om ca oricare dintre noi să se integreze perfect în marele tablou al universului.

Va fi o călătorie plină de culoare, dar nu una uşoară. Însă sper că va face toți banii.

RECENZIE

„XENOS – contact între civilizaţii”

-antologie-

(de Teodora Matei)

Antologatorul-coordonator (dna Antuza Genescu) avertizează cititorul că textele nu au fost alese şi ordonate la întâmplare. Ele urmăresc o alternanță a stilurilor şi a stărilor transmise.

Invitația mea la lectură începe cu o idee din ultima proză („Iar visezi femei?” de Cristian-Mihail Teodorescu): „Fiecare operă literară ar putea fi câte un element din spațiul dual.” Am mers mai departe, imaginându-mi că ideile autorilor din antologie au fost impulsuri din lumile pe care, descriindu-le, le proiectau în real. Astfel, antologia a luat forma unei sfere. Existența altor civilizații - doar sugerată, sau descrisă în amănunt, n-a mai părut deloc o fantezie.

„Adevărul despre expediția Starky” (Liviu Radu) deschide o poartă între pământeni şi o altă dimensiune / civilizație celor pregătiți să accepte acea realitate. Poate fructele de cotril chiar există, căpătând savori şi valențe diferite pentru fiecare pământean. Povestirea la persoana întâi pare un fragment dintr-un jurnal real. Cititorul păşeşte dincolo de poartă.

„Migrația” (Aurel Cărăşel) are o răsturnare de situație care îl pune în dificultate pe Emanuel Ionescu, profesor de desen la un

liceu anost, dezamăgit că pierduse o bursă la Florența. Când se credea pe punctul de a deconspira un complot şi a prezenta o teorie aparent fantezistă, îşi recapătă soția care-l părăsise. Aceasta îi demontează, unul cîte unul, toate argumentele, iar un concurs de împrejurări îl face, totuşi, bursier. Emanuel pare oarecum dezamăgit de noile realizări şi decide că lucrurile aflate de el erau prea prețioase pentru a fi singurul care le cunoaşte. Scrie o povestire despre migrația interplanetară a dinozaurilor. Cititorul calcă pe nişte urme.

„Întâlnire cu rhumbii" (Daniel Haiduc) Dacă Luna ar fi locuită şi tehnologia ne-ar permite călătorii spațiale cu curse regulate, astrul ar fi o destinație numai bună pentru oficierea de căsătorii sau pentru deschiderea magazinelor cu suveniruri spațiale. De asemenea, creaturile (materie organică protejată de sfere energetice) ar putea fi admirate ca la grădina zoologică. Numai că omenirea e curioasă, geamul ce separă speciile studiindu-se reciproc e prea gros. Agenți speciali sparg bariere şi obțin probe. Cititorul atinge creaturile.

„O insulă la marginea lumii" (Diana Alzner) e o povestire sensibilă despre un posibil sfârşit al omenirii. O tânără soție şi mamă e martora invaziei necunoscute şi a pietrificării generale. Capitulează în fața invadatorilor şi capătă o secundă de cunoaştere. Cititorul se teme de intențiile Celorlalți.

„Secvență de zbor" (Ioana Vişan) Cuprinşi de febra cuceririlor spațiale, oamenii prospectează teritorii noi şi interpretează formele de viață ca şi cum ar privi Pământul într-o oglindă. Numai că mâzga nu e mâzgă, iar meduzele nu-s meduze. Formele amorfe nu sunt lipsite de gândire şi voință. Cititorul asistă neputincios la începutul unui dialog între rase şi o primă interacțiune deloc benefică omului.

„Cum să prinzi un extraterestru viu şi nevătămat” (George Lazăr) Când o comunitate e invadată de extratereştri, adulţii se supun regulilor acestora, neîndrăznind să strice echilibrul. Curiozitatea unui copil rupe barierele, stabilind începutul unei comunicări. Opreşte un război inutil. Cititorul răsuflă uşurat: oamenii pot conviețui alături de Ceilalți.

„John & John” (Mircea Liviu Goga) e un fel de vis într-un vis. John e când orăşeanul dornic de experienţe extrasenzoriale, când prietenul călăuzei din pădurea ecuatorială, când canalul prin care, ajutat de un şaman, eliberează în spaţiu un zeu aşteptat. Cititorul se întreabă cât din ADN-ul uman nu e chiar uman, ce origini au zeii şi cât de aproape de adevăr a fost profeţia mayaşă despre 2012.

„Luna sângerie” (Ştefana Czeller) e abordarea contactului inter-rasial prin prisma ţăranului abia ieşit din crâşmă şi puţin afumat. Şi-ar pierde cumpătul în faţa Celorlalți? Fie că naivitatea îl îndeamnă la vorbă, fie că alcoolul îi dă curaj, trece peste examenul medical al vizitatorului nocturn. Ameninţarea acestuia nu-l sperie şi se consideră prea mic să oprească intenţiile distructive. Dă dovadă de proverbiala ospitalitate a omului simplu şi invită musafirul la un pahar de Busuioacă şi cârnaţi de oaie cu murături. Se trezeşte a doua zi mahmur, singur şi nelămurit dacă ozeneul şi ocupantul lui de peste noapte fuseseră reali sau doar o halucinaţie dată de prea-multele pahare. Temerile cititorilor sunt dezamorsate: luaţi cu vorba bună, Ceilalți pot fi convinşi că e păcat să distrugă o astfel de planetă.

Cu „Iar visezi femei?” (Cristian-Mihail Teodorescu), poarta se închide. Gheorghe Vasile Popescu, zis Ipotenuză, asistent la facultatea de Matematică, visează femei. Asistă la schimbarea

generațiilor de matematiciene şi e surprins de noile valențe ale ştiinței exacte descoperite de acestea.Visele îl fac victima unui complot al unei comunități aproape exclusiv feminine. Ele nu vin din spațiu, ci din spații, reducând exemplarele masculine la instrumente de visat femei. Cititorul e spectator la un meci de tenis pe un teren cu nenumărate laturi, dintre un bărbat şi restul femeilor. Loc de minge ține teoria despre matematica transpusă în literatură şi invers.

Ce a adus nou? Am intrat şi am ieşit pe o poartă, parcurgând un traseu menit să işte întrebări, nu să lămurească.

Cu ce am rămas: „Probabil că fiecare regn se întrupează sub forma unui vis al regnului inferior. O spirală care creşte nu numai în rază, ci şi în numărul de dimensiuni de la o evoluție la alta...”

Banda Desenata

Subtilitate

(de Alexandru Lamba)

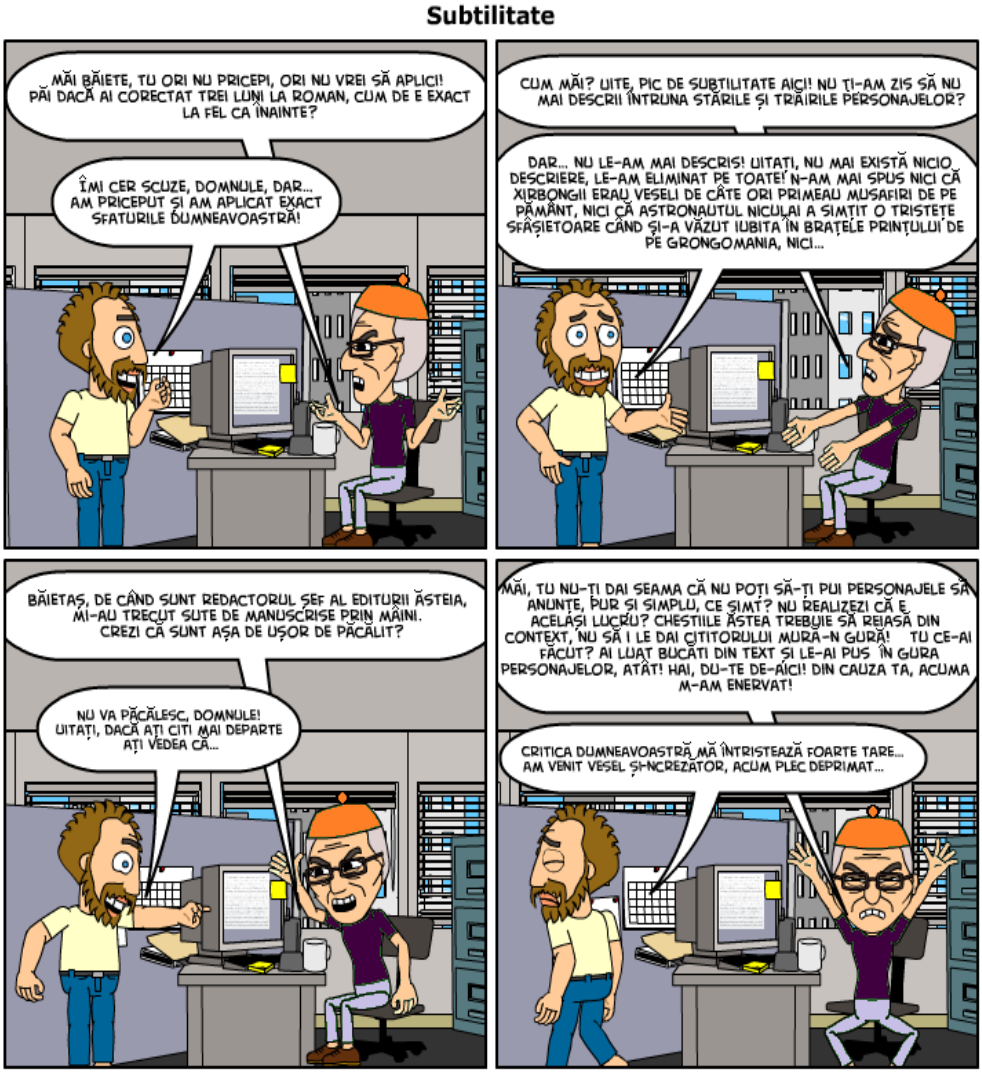
Subtilitate
MĂI BĂIETE, TU ORI NU PRICEPI, ORI NU VREI SĂ APLICI! PĂI DACĂ AI CORECTAT TREI LUNI LA ROMAN, CUM DE E EXACT LA FEL CA ÎNAINTE?
ÎMI CER SCUZE, DOMNULE, DAR... AM PRICEPUT ȘI AM APLICAT EXACT SFATURILE DUMNEAVOASTRĂ!
CUM MĂI? UITE, PIC DE SUBTILITATE AICI! NU ȚI-AM ZIS SĂ NU MAI DESCRII ÎNTRUNA STĂRILE ȘI TRĂIRILE PERSONAJELOR?
DAR... NU LE-AM MAI DESCRIS! UITAȚI, NU MAI EXISTĂ NICIO DESCRIERE, LE-AM ELIMINAT PE TOATE! N-AM MAI SPUS NICI CĂ XIRBONGII ERAU VESELI DE CÂTE ORI PRIMEAU MUSAFIRI DE PE PĂMÂNT, NICI CĂ ASTRONAUTUL NICULAI A SIMȚIT O TRISTEȚE SFÂȘIETOARE CÂND ȘI-A VĂZUT IUBITA ÎN BRAȚELE PRINȚULUI DE PE GRONGOMANIA, NICI...
BĂIETAȘ, DE CÂND SUNT REDACTORUL ȘEF AL EDITURII ĂSTEIA, MI-AU TRECUT SUTE DE MANUSCRISE PRIN MÂINI. CREZI CĂ SUNT AȘA DE UȘOR DE PĂCĂLIT?
NU VĂ PĂCĂLESC, DOMNULE! UITAȚI, DACĂ AȚI CITI MAI DEPARTE AȚI VEDEA CĂ...
MĂI, TU NU-ȚI DAI SEAMA CĂ NU POȚI SĂ-ȚI PUI PERSONAJELE SĂ ANUNȚE, PUR ȘI SIMPLU, CE ȘIMȚ? NU REALIZEZI CĂ E ACELAȘI LUCRU? CHESTIILE ĂSTEA TREBUIE SĂ REIASĂ DIN CONTEXT, NU SĂ I LE DAI CITITORULUI MURA-N GURĂ! TU CE-AI FĂCUT? AI LUAT BUCĂȚI DIN TEXT ȘI LE-AI PUS ÎN GURA PERSONAJELOR, ATÂT! HAI, DU-TE DE-AICI! DIN CAUZA TA, ACUMA M-AM ENERVAT!
CRITICA DUMNEAVOASTRĂ MĂ ÎNTRISTEAZĂ FOARTE TARE... AM VENIT VESEL ȘI NCREZĂTOR, ACUM PLEC DEPRIMAT...

Arta imaginara

Coperte potrivite - III

(de John Dobro)

Alți autori, alte cinci coperte:

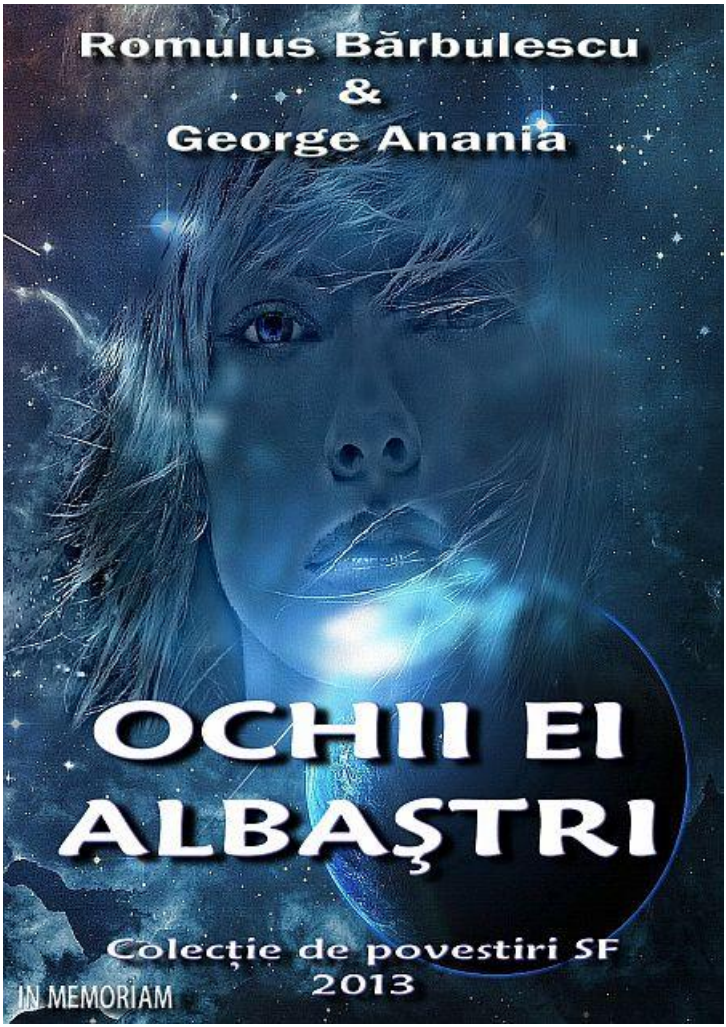

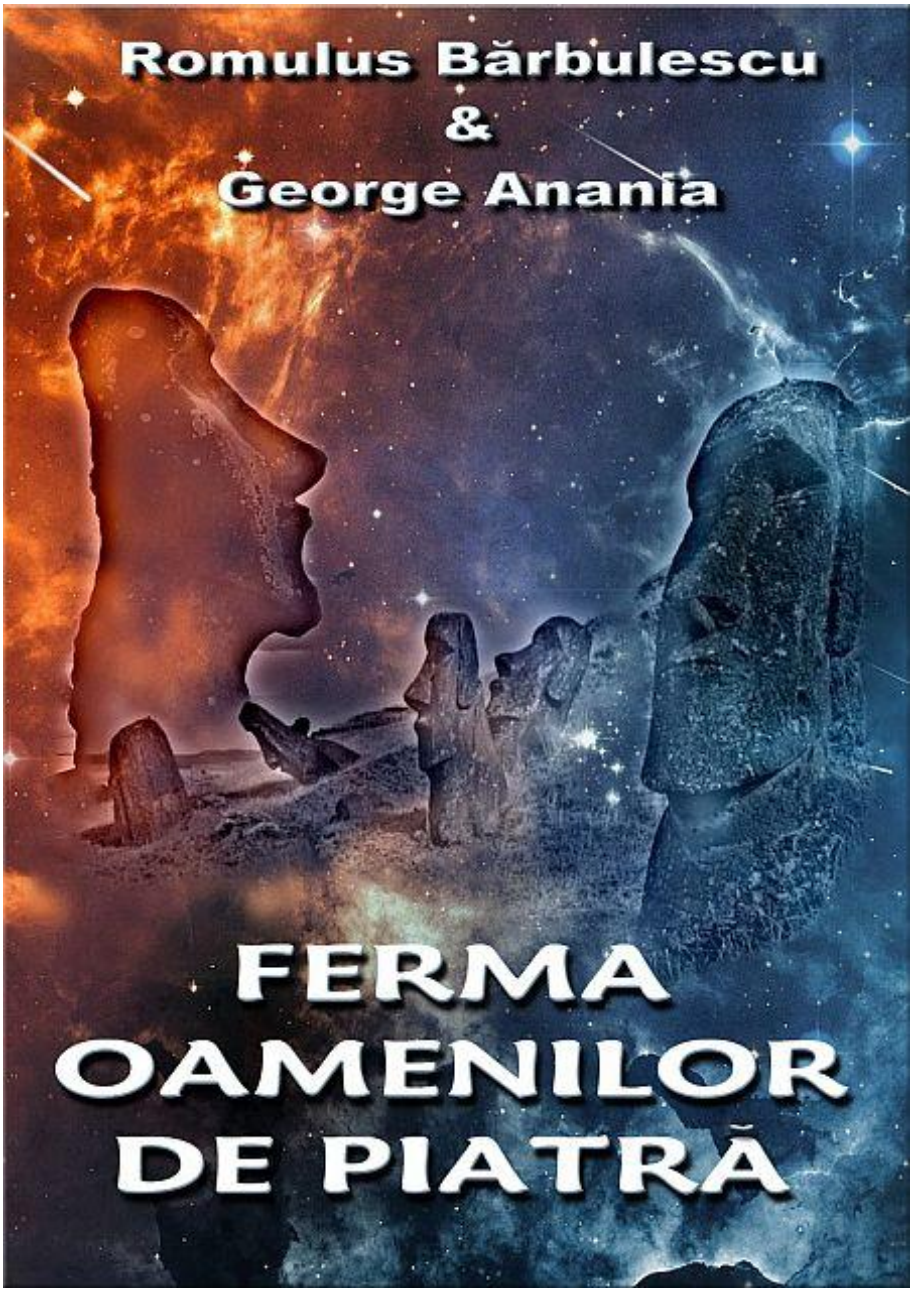
Romulus Bărbulescu
&
George Anania
FERMA
OAMENILOR
DE PIATRĂ

Romulus Bărbulescu
&
George Anania
CONSTELAȚIA
DIN APE

MARCEL LUCA
TACTICĂ
ŞI
STRATEGIE

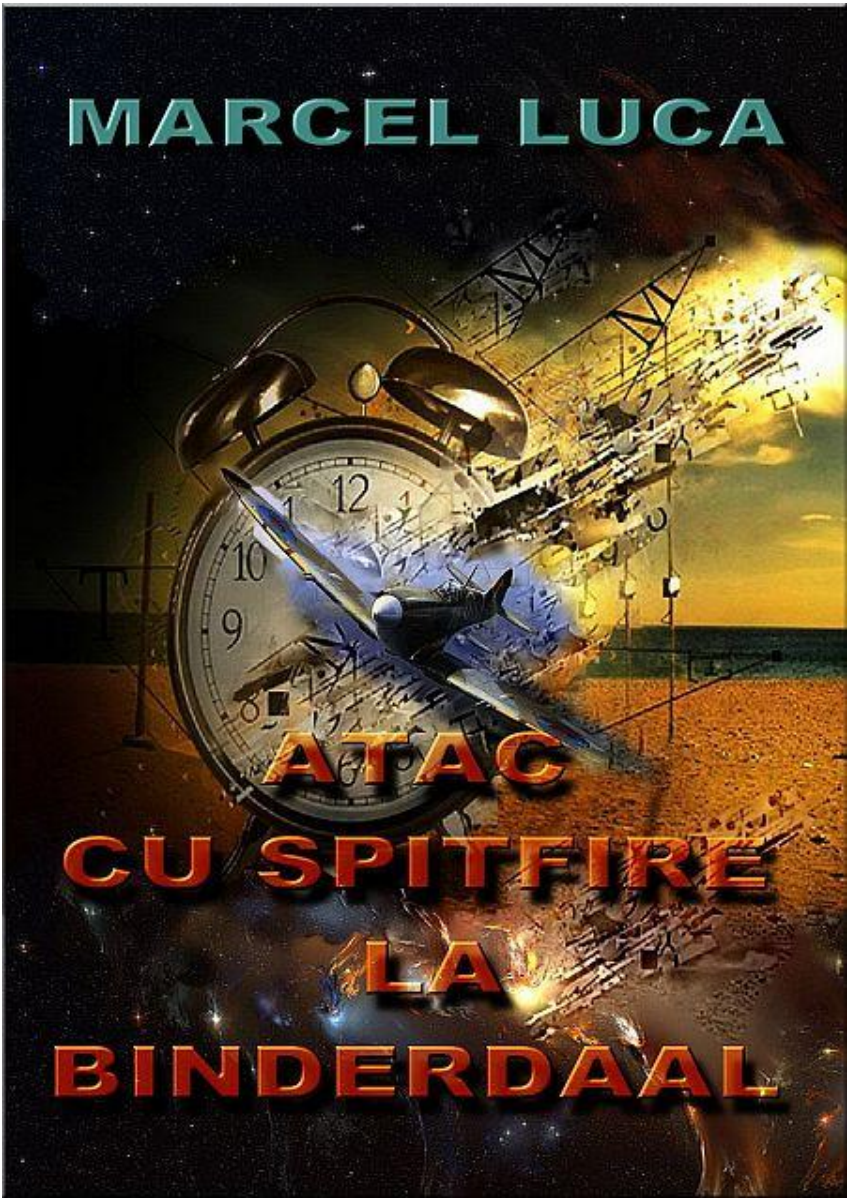
MARCEL LUCA
ATAC
CU SPITFIRE
LA
BINDERDAAL

Cărţi proaspete, autori autohtoni (VI)

Michael Haulică - POVESTIRI FANTASTICE

(Editura MILLENNIUM)

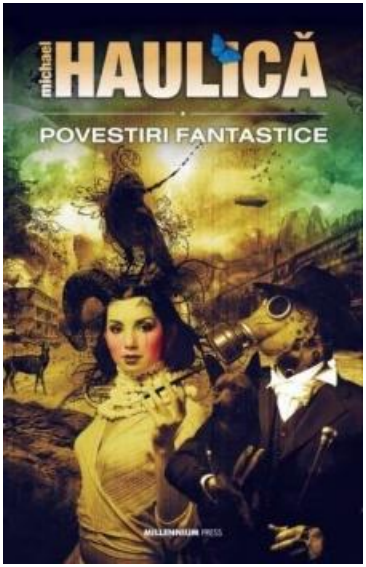

Liviu Radu - Vânzoleli nocturne

(Editura MILLENNIUM)

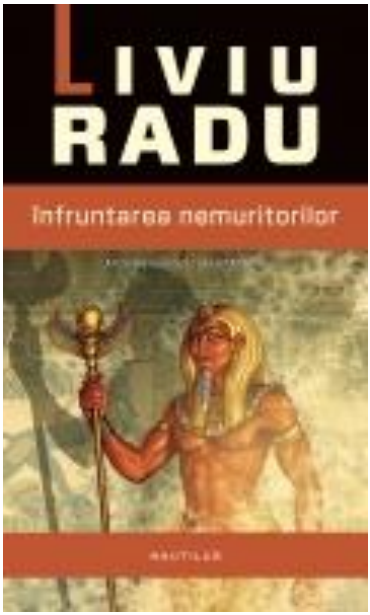

Liviu Radu - Înfruntarea nemuritorilor

(Editura NEMIRA)